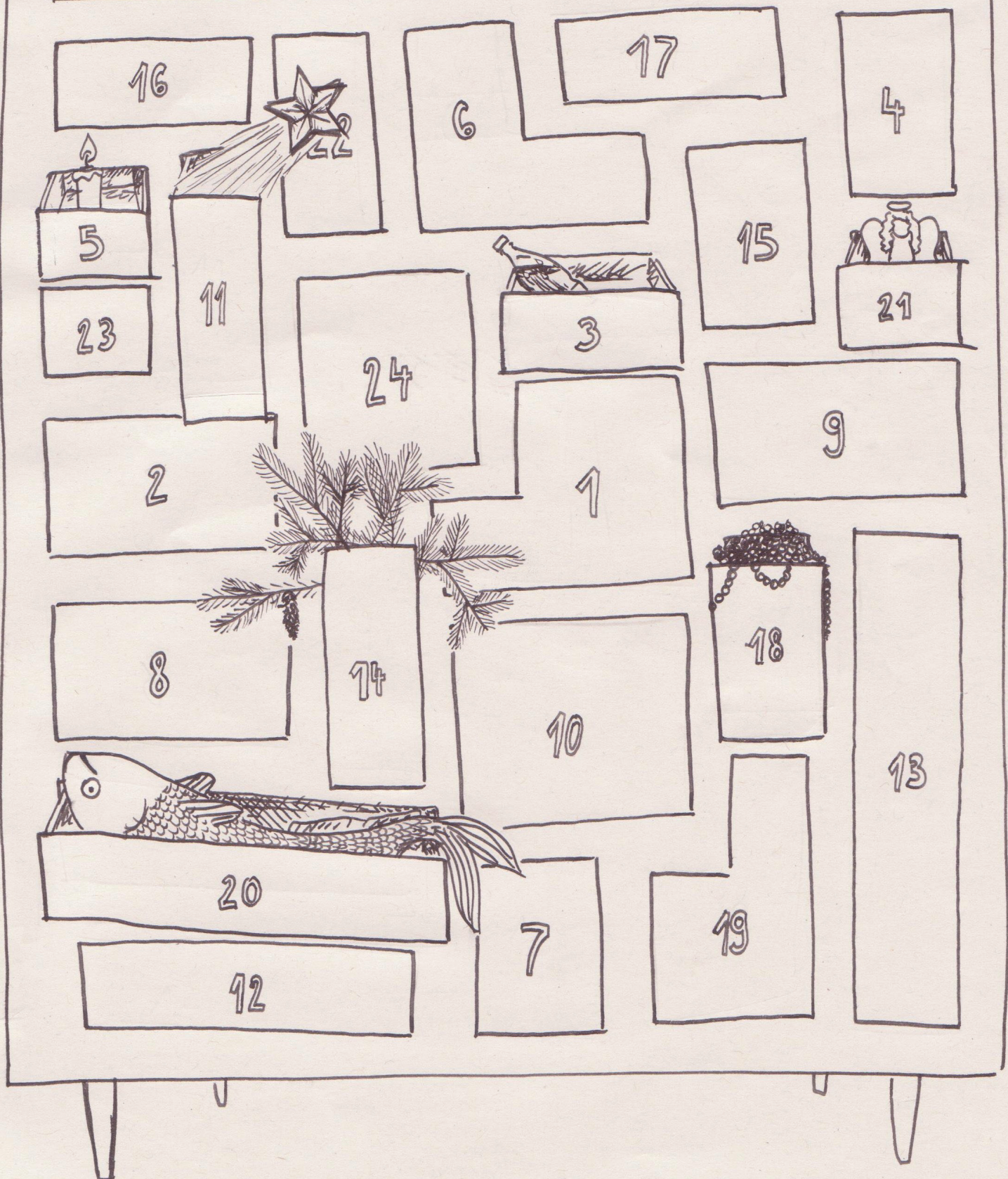

PARGazeen 57

Drazí,

tak se konečně po více než roce (zнову) setkáváme nad stránkami našeho školního plátku. Všichni jsme přežili první trimestr (v rámci možností) ve zdraví, a byť měli někteří na mále, nikdo nakonec nebyl čerty odnesen do pekla, a tak se můžeme společně radovat z nadcházejících svátků, ve kterých snad každý nalezneme alespoň trochu toho inzerovaného klidu a míru.

Ať už jste fanoušci objevných reportáží, či čtete jen profesorské Perly, doufám, že jsme vám tímto číslem udělali radost. Přece jen bylo jistě evidentní, že náš milovaný časopis prodělal v minulých letech silnou krizi středního věku a ani letos to nevypadalo moc nadějně. To, co držíte v rukou, bych se nebála označit jako speciální vánoční zázrak, kterého můžete být svědkem.

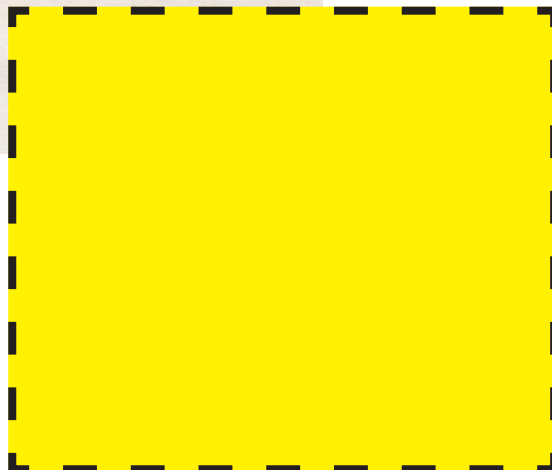
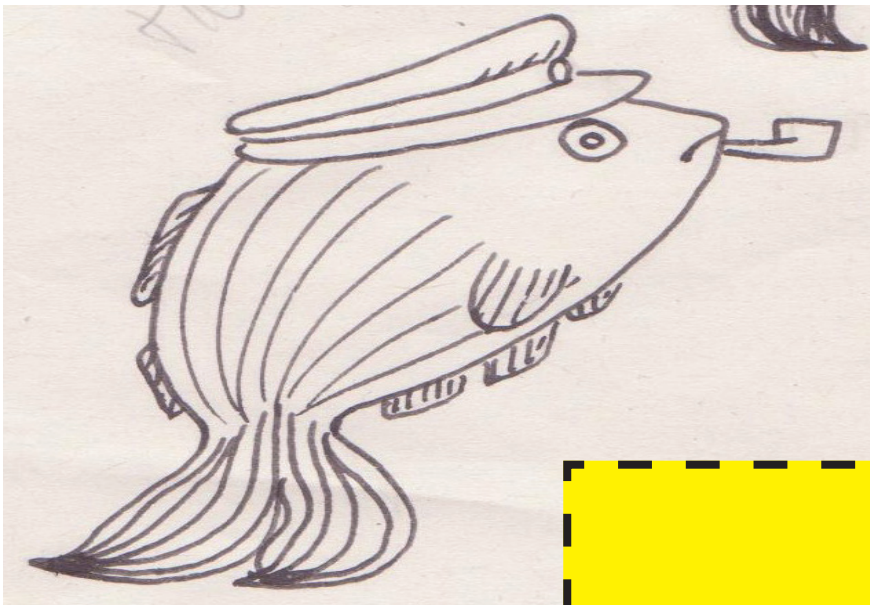
Nepovažuji za vhodné kazit sváteční a radostnou náladu (a věřte mi, že pokud toto opravdu čtete, tak přesně takové pocity zažívám) povídáním o tom, jak se sestavilo jedno číslo, které se nenasázelo, jak se nasázelo další číslo, které ale stejně nevyšlo, a jak se toto číslo málem nenaplnilo, jelikož nepřišly téměř žádné články... Myslím, že teď je spíš čas na horký čaj, pár kousků cukroví a pohodlné křeslo, protože se konečně můžete začíst do textů, které v tomto (i minulém) roce vznikly, konečně spatřily světlo světa a nyní se pokusí vybojovat PORGazeenu čestné místo ve vašem srdci. A já myslím, že minimálně Perly sviní(m) jsou opravdu silné bojovnice.

Tak šťastné a veselé!

PS: Jestli vás ani můj úvodník pro kouzlo těchto svátků nenadchl, určitě si přečtete článek Jak přežít Vánoce. S tímto průvodcem budou vaše prázdniny opravdu třeskutě zábavné.

STALO SE

Tercie volí SV (Stranu Vygeběných)! * Stáhněte si Ableton * Rozpic (rozklad) pomocí čtverce * V. Š.: když to mám přinést, tak to pošlu. Když to mám poslat, tak to přinesu. * Harry Potter v tercii * Kolečka, osmičky, polygony * M.J. má nový sestřih a děsně jí to sekne. * K.F. a V.K. spojili mozky a vznikla Matematika pro trojkaře. * Milujeme D.T. a jeho biologii! * J.M. je herec. * Tento způsob výuky zdá se mi poněkud nešťastným * Nová čajovna, neútluná čajovna. Už tam nikdo nechodí. * Nejnovější technologie ve sborovně, M.J. má i zvoněk. * Na PORGu se nekrade. Septima (a vlastně i kvinta) ví své. * Porg.cz v novém. Gratulujeme. * Když nemůžeš, musíš, abys mohl! * Kdo neviděl Dovahkiina, jako by nežil. * J.J. a L.S. pořádají ping-pongový turnaj. VollePORG snad nezůstane pozadu. * Kdo ukradl M.S. boty? * D.H. vozí M.J. na jakési tajné místo. Co se tam asi děje? A opravdu D.H. řídí? * To nejzajímavější, co se děje, je, že se nic neděje. * J.F. vypadá, že by rád E.R. * J.S. taky, jen na to nevypadá. * Roztomilé duo A. H. s P. H. zas přešlo na sólovou dráhu. A my jim tak fandili! * P. K. prý s K. J., která boduje (nejen) v septimě * K.P. + J.Č., mladí a zamilovaní. * A pak už klasika: M.V + V.D., V.H.+J.V. * Nezdá se vám, že je jich nějak málo? Přidejte se! *

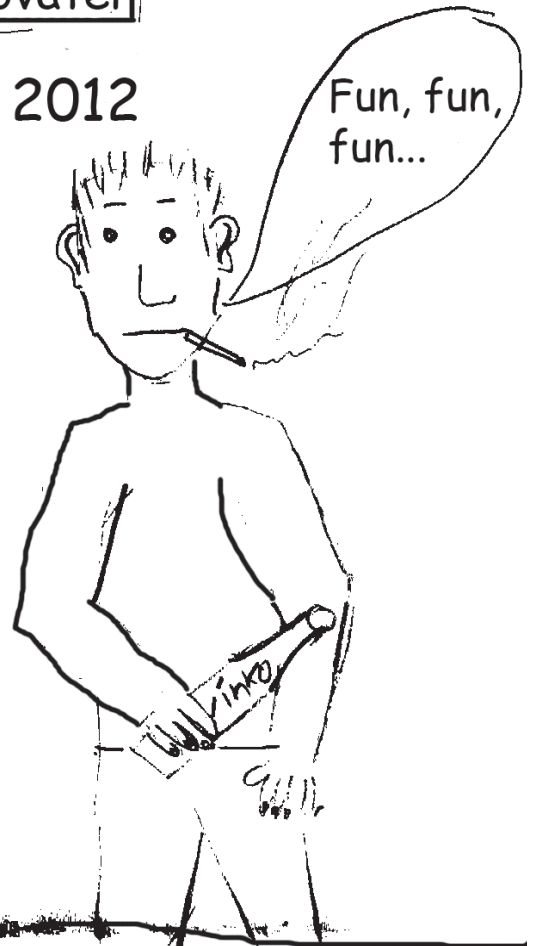

Jag Burns zrufovateľ

Prg 2011

Prg 2012

Prg 2013

Prg 2020

Palmovka

Tak tedy Palmovka. Na Palmovce jsem dospěla – a to i přes to, že jsem tam nikdy nebydlela. Na Palmovce jsem potkala lidi, které bych jinde nepotkala. Na Palmovce jsem se dostala do takových situací, do jakých bych se pravděpodobně jinde nedostala. A to celé jen proto, že mám v Libni školu a několik oblíbených podniků. Palmovka je pro mě místo, kde se setkávám se svými přáteli. Místo, kde jsem se poprvé cítila dospělá, když mi v baru beze slova podali pivo. Místo, kde se lze setkat se strachem, který jinde nezažijete. Adrenalin vystoupá do závratných sfér, a to se ještě vlastně vůbec nic neděje. Se setměním přichází ten správný okamžik, aby se člověk začal doopravdy bát. Temných stínů, omšelých zdí a všudypřítomných non-stop barů. Palmovka má svou nezaměnitelnou atmosféru.

V prachu u autobusového „náměstí“ se spolu mísí vůně z levného bufetu s čerstvým pečivem z Billy a před hnusnou betonovou zdí s portrétem Bohumila Hrabala vypávají bezdomovci. Sehnat tu jakékoliv drogy prý není problém, policie se někdy sama obává, co může číhat za rohem, a tak raději dál chytá řidiče v jednosměrné ulici o pár metrů dále. Všem u vévodí nepoužívaná židovská synagoga, kolem níž se slétají holubi. Pár minut od centra, u Vltavy. Malebná industriální krajina s plynojemem, který obdivoval už Kamil Lhoták. Místo jako z jiného světa.

V příštích dvou letech se má Palmovka změnit k nepoznání. Místo starého, nevzhledného autobusového nádraží vyroste nákupní středisko, moderní komplex bytů a dvě patra podzemních garáží. V rámci celkové rekonstrukce má také dojít k podzemnímu tunelovému spojení ulice Na Žertvách a Rohanského nábřeží. Těžko říci, zda půjde o změny k lepšímu, či ne. Rozhodně si ale myslím, že by se atmosféra stávající části Libně měla nějakým způsobem zachytit. A tento cíl, o nic menší, jsem si vytyčila pro svou reportáž. Rozhodla jsem se několika lidem z Palmovky položit stejnou otázku, kterou jsem se zabývala sama – tedy co pro mě Palmovka znamená, a z jejich odpovědí složit koláž určitým způsobem reflektující povahu její dnešní podoby.

Na jedinou čistě tramvajovou křižovatku v Praze jsem se vypravila za paprsků vyhasínajícího, odpoledního slunce na sklonku října. Jako první jsem si vyhlídla starší paní na cestě z nákupu. Belhala se se žlutou taškou Billa podél Hrabalovy zdi a vypravovala mi o tom, jak to tu vypadalo v padesátých letech. Palmovka pro ni představuje místo, kde bydlí takřka celý život. „O strach to tu je, zvláště když se setmí. Já už si zvykla. Ale mám to tu ráda, víte, ty starý domy maj něco do sebe, nechci, aby se to tu změnilo.“ Loučíme se na chodbě starého činžovního domu a já odcházím s dobrým pocitem zpátky směrem k autobusovému nádraží. Procházím kolem klimbajícího řidiče autobusu a mířím dolů do metra. Pro paní z veřejných záchodů Palmovka znamená radost z toho, že si konečně našla nějakou prá-

ci. Ještě než si ji vyfotím, přečeše se hřebínkem a upraví obrázek zvířat nalepený na upatlaném skle. Sterilní pach dezinfekce se ve vzduchu mísí se smradem moči a smutné oči zvířat na plakátu jen dokreslují bizarnost situace. Z podchodu metra vycházím u Hrabalovy zdi a mířím k nově otevřenému řeznictví. „Palmovka je takový pražský ghetto, ne? Aspoň se to vždycky takhle říká, my jsme tu teprve dva měsíce, pocházíme z vesnice, přijeli jsme sem celá rodina prodávat maso. Obchody tu zatím moc nejdou, protože nás lidi neznaj, ale třeba se to zlomí. Něco o nás napište!“ haleká sympatický mladík v masně a pózuje na fotografii. Evidentně byl rád, že mu někdo chvíli dělal společnost.

Dostávám se až k informačnímu centru ČSSD pro Prahu 8, kde vyzpovídávám pána z recepce. Sám na Palmovce strach nemá a cítí se tu dobře. S každodenním úklidem prázdných lahví před vchodem už se za ta léta smířil. „Dokud nedělaj nic horšího, tak je mi to jedno,“ vyjádřil se a s nervózním pohledem se zeptal, zda odpověděl správně. Cestou zpět na křižovatku mě pozorují prodavačky ze stánků. O rozhovoru nechťejí ani slyšet, stejně jako paní z Ukrajiny v trafice. Nad Libeňským mostem zapadá slunce a u Židovské synagogy voní pečená kuřata. Uvnitř je tma a ticho.

Tři bezdomovci sedící opodál ochotně pózuji. Bezzubý úsměv, ochablé rty třímající nedopalek. Na holubím trusu rozložená deka a lahev vodky jako nejvěrnější z věrných. Palmovka je domov, vše je vším a vše je jedním. Tady by nepomohla ani svěcená voda.

Jeden z pokuřujících řidičů tramvaje se nad mou otázkou jen povýšeně ušklíbne, nakonec je ale svými kolegy donucen nechat se vyfotografovat. „Vždyť ti to nic neudělá, mladej. A Palmovka, no co by, je to pro nás jenom přestupní stanice. Čekáme tu, až budem moct nastoupit. Vždyť je to tu hnusný.“ Neslušivá uniforma dopravního podniku, kafe a cigára, potom zase do vozu. Ukončete výstup a nástup, dveře se zavírají.

Procházím mezi činžovními domy. Malé svítící krámky představují bezpečné ostrůvky v nelítostné džungli. Špinavé chodníky, lidé, kterým není vidět do tváře, strach a hnus, žádné Las Vegas. Vietnamské večerky se mi nedaří vyfotografovat, úspěchem končí až návštěva čínské bistra. Smažené nudle a flambovaná špína, vyšisované tabule nabízejí jídla, která už by dnes dávno neprošla hygienickou kontrolou. Na rohu ulice svítí banka a vystavuje na odiv svou čistotu. Je to marné, protože tady i ona brzy ztratí svůj původní lesk. Vše je omšelé a zašlé, domy pláčou a roní kusy omítky. Přesto má Palmovka své jedinečné kouzlo, které bude jednou při přestavbě někdo jen velmi těžko omývat.

Aby se PORGán v Libni neztratil

Představte si modelovou situaci: spolužáci vás lákají, ať jdete s nimi do jakéhosi podniku prazvláštního názvu. Ať už jste slyšeli něco jako Kaféčko, Maňána, Decada či Havran, jako PORGáni se tam neztratíte... tedy aspoň byste neměli. Jsou to totiž kavárny či hudební kluby, kde se scházejí studenti PORGu už nějaký ten pátek a mezi stálíce vrcholu jejich žebříčku mimoškolních aktivit patří právě posedávání, pokec s kamarády, případně poslech nějaké z PORGánských kapel právě uvnitř některého z těchto podniků. A pokud vás vaši spolužáci lákají na nějaké z těchto míst, je asi dobré vědět, do čeho jdete. A právě proto je tu tento článek.

Kaféčko

Internet café Palmovka, Vacínova 6

V PORGánských kruzích asi nejznámější libeňská kavárna. Pokud se sami poflakujete na Palmovce a chcete si poklábovit s nějakým jiným (ex)PORGánem nad kávou, čepovanou kofolou či Bernardem, nebo něčím úplně jiným a nevíte, kam jít, jděte do Kaféčka. Máte takřka záruku toho, že tam někdo bude. Kaféčko nabízí expozice fotografií, komunikační obsluhu, celkem syrové vybavení a kuřácké prostory. Asi každý tam alespoň jednou za těch osm let strávených studiem na PORGu zavítá. Jsou lidé, kteří tam vysedávají prakticky denně. Pak je tu druhý protipól: lidé, kterým se tam nelíbí a pro které je vysedávání tam tak trochu utrpením.

Maňána

Maňana Music Bar, Pod čertovou skalou 3

Jestli to v Libni v noci někde žije víc, tak se o tom místě ještě PORGáni nedozvěděli. Maňána je music bar u Bulovky, kde se již pořádala nejedna oslava narozenin, welcome party, goodbye party, oslava klauzur apod. Do zdejšího jukeboxu se peníze jen sypou, stejně jako do fotbálku. Příjemná obsluha, pro studenty PORGu skvělé místo, zajímavý klub, kde se může pařit až do rána. Také že Maňana znamená španělsky ráno.

Decada

Cafe Decada, Vacínova 10

Pokud hledáte místo s přátelskou a klidnou atmosférou, pak je Decada tou správnou volbou.

Ze všech míst, kde to mají PORGáni rádi, patří Dekáda k těm s nejhezčím interiérem, vybavení je příjemné a celkově upravené, obsluha je milá a ti, kteří si netykají s cigaretami budou jistě potěšeni i nekuřáckou částí kavárny. V Decadě se mimo jiné pořádají výstavy

Porgazeen radí: Pijte s MÍROU!

Havran

Music club Havran, Zenklova 88

Přijdete do Špeldy, projdete skrz, spatříte kovové schody dolů. Sejdete schody, a pokud se vám akutně nechce na malou, vkročíte do dveří vlevo. Octnete se v Havranovi – útulném hudebním klubu, kde se čas od času odehrávají koncerty PORGánských kapel. Ano, přesně tady, takhle blízko od školy se koncertuje. Je to doslova undergroundový klub s tematickou atmosférou, zajímavě vyřešeným barem a podiem, kterému sice ubírá to, že velikostí není daleko k jakémusi kumbálu uklízečky, ale kapela se musí přizpůsobit...

Tak snad máte, studenti, jasno, do čeho jdete. Nebojte se, nikdo vás tam neukousne!

Jáchym Kněžů

Septima vás chtěla bavit

B ylo září, škola v přírodě, seděli jsme v pokoji a hádali se. „Hele, prostě nakráčíš do třídy v obleku, poklekneš před profesorkou a zeptáš se: ‚Vezmete si mě?‘“ „A není to blbý?“ „Ne, a Mirek u toho bude hrát na housle.“ „Ale, kdo tam přiběhne s tou cedulí?“ „S jakou cedulí?“ „S cedulí Septima vás baví, vždycky tam musí bejt cedule.“ Tahle zábava nám vydržela aspoň dvě hodiny a řekla bych, že jsme úspěšně vymysleli spoustu skečů, které by se daly použít. A dokonce jsme si slavnostně slíbili, že se na to nevykašleme.

Ale jak začít? Našli jsme tu ceduli a za odpoledne jsme její jednu stranu nabarvili na modro. Měl z ní svítit nápis Septima vás baví a z druhé strany ještě výmluvně Septima vás prudí. (Doteď nevím, kam se poděla.) Z důvěrných zdrojů se k nám dostala informace, že Reflexem kdysi proběhl článek o této porgánské akci, a ten by mohl posloužit jako spouštěč septimánské zábavy. Museli jsme ho získat. A tak jsme se s BH vydaly poptat do městské knihovny, kde by tak mohl být ten osudný Reflex číslo 17 z roku 2004, anebo aspoň strana 46, na které byl PORG zmíněn. Poslali nás na Černý Most.

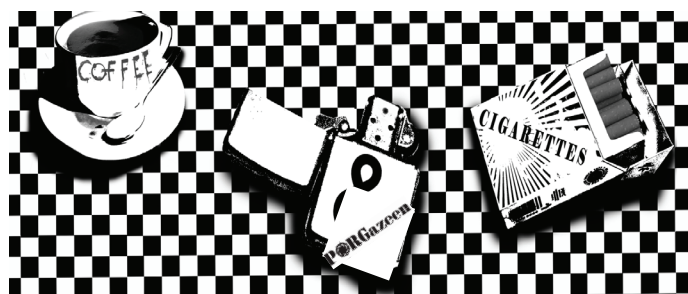
Naše cesta pokračovala. O čtyřech volných hodinách jsme se rozhodly vyrazit. Pro jistotu jsme ještě zavolaly do knihovny, ale zmatená paní nám v podstatě nic neřekla, a na internetu psali, že na Černém Mostě číslo 17 z roku 2004 mají, takže jsme vesele nasedly na metro a vyjely do těch zapadlých končin, o kterých jsme věděly jen, že tam někde stojí IKEA. Ale doufaly jsme, že se v nejhorším zeptáme dobrých lidí po cestě, a že snad není tak těžké najít knihovnu.

Bylo to těžké. Nejenže na Černém Mostě nic není, ani tam nikdo nic neví. První člověk, kterého jsme se zeptaly, nás poslal na druhou stranu. Druhá paní nás poslala rovně a „tam, že to najdeme“ a třetí člověk se jen podívoval, že by se tam někde někdy vyskytovala knihovna. Sluníčko svítilo,

ale nám to bylo jedno. Nadávaly jsme a kopaly do všeho, co jsme viděly, a když už jsme se skoro chtěly otočit, potkaly jsme bandu pubertáků, kteří nám nakonec pomohli. Ale nalezení knihovny nebyla definitivní výhra. Aspoň že nebylo zavřeno, říkám si teď po půl roce. Nebylo, ale jak asi čekáte, ten zpropadený Reflex číslo 17 z roku 2004 tam taky neměli. Přímo v knihovně jsme napsaly zprávu na email samotného časopisu, jestli by nám teda nepomohli oni. Nepomohli nám. Ale scénky jsme plánovali dál.

No, přišel květen a v mém diáři je ještě spousta nápadů, které se měly uskutečnit a na které padlo několik posezení v hospodě. Přesto si myslím, že jsme aspoň něco provedli. Harlem Shake, ty koleje před školou a jednou jsme se hráli scénku na svém vlastním dějepis. Možná, že kdybychom ten osudný Reflex našli, mohlo by být líp a septima by vás opravdu pobavila, ale nedá se svítit. Třeba vás tento rok rozesmějeme aspoň jako oktáva na maturitáku.

Barbora Fričová

Co si přejí profesori pod stromeček?

Jan Bukovský – zazpívat si s Českou filharmonií

Martin Valášek – alespoň deset hodin času

Lenka Hillová – naučit se tančit tango

Pavel Tatíček – uvidět Ježíška

Moe Binar – aby svítilo sluníčko 365 dní v roce a aby mi studenti rozuměli

Zach Barnes – něco pro mimino

David Toegel – 1. chtěl bych vědět; 2. strávit Štědrý den ve Stockholmu

Jakub Haláček – bluetooth hledačka ztracených věcí (nebo voděodolného psa?)

Jag si Ája zlepčila

Frncšt

Tahle
třída je
ňaká malá

Jagto
že má
Jana vječj

Jano
dej mi
třidu bo
tě
vyhdim

Ájo,
simtě ...

rok pozdějc

Němčina

Frncština

Nvoy | Prg

To
je
ale
hezunká,
třída

Do
tý
malý dáme
někoho komu
se nevadí
teplit

Mám
lepší...

Kurzy CTY a lehce kontroverzní pohled na vaši budoucnost

Jaká je aktuální výpovědní hodnota vašeho posledního trimestrální hodnocení? Bezpochyby vysoká. Zkuste ale sami posoudit, jak důležité bude toto hodnocení za rok či dva. Bude bezvýznamné, v podstatě s nulovou hodnotou. Jestliže se momentálně nenacházíte v maturitním ročníku a neberu v potaz vaši osobní snahu o nabytí nových zkušeností a znalostí ve vašich oblíbených předmětech, tak vynaložená snaha v daném a každém předšlém trimestrálním období v jistých předmětech jde v podstatě vniveč a užitek z vynaložené snahy časem zmizí. Nesnažím se tímto shazovat důležitost cílevědomého a pilného školního studia. Naznačuji tím, že dnes si jen těžko vystačíte s „pouhými“ školními znalostmi a je nezbytné se také určitým způsobem angažovat mimo školu, věnovat se jiným činnostem než vyučovacím předmětům. Předpokládám tedy, že bychom se dokázali shodnout, že je nezbytné se účastnit různých mimoškolních aktivit. V této úvaze se budu stručně zabírat právě jejich tematikou a nepopíratelnou důležitostí v našich budoucnostech. Nejprve však nastíním svou zkušenost s organizací Center for Talented Youth, která bezpochyby představují nadmíru unikátní mimoškolních aktivit, jejíž absolvování poskytuje značnou kompetitivní výhodu a kterou si s tímto tématem velmi úzce spojuji. Na svých zkušenostech se toto téma pokusím ilustrovat a pevně doufám, že mi podaří motivovat alespoň některé z mladších studentů, aby si kurzy vyzkoušeli. Na letní akademický tábor Center for Talented (CTY) se přihlašuje pomocí výběrového řízení, které pořádá nadace American Fund for Czech and Slovak Leadership Studies.

Do tohoto výběrového řízení, o kterém jsem se vůbec poprvé dozvěděl z mailu dnes již bývalého výkonného ředitele Daniela Přibíka, jsem se minulý rok přihlásil v podstatě ze zvědavosti. Přihlášení do konkurzu spočívalo a stále spočívá pouze v zaslání stručného životopisu a napsání krátké eseje. Nadace poté zasláné údaje vyhodnotí a sestaví seznam třiceti postupujících kandidátů, kteří jsou pozváni na pohovor v anglickém jazyce do Brna. Na základě tohoto pohovoru je poté vybráno deset „vítězů“, kteří mají tu unikátní možnost, mimo jiné zcela zadarmo, strávit tři týdny v inspirativním a přátelském prostředí. Dny strávené na letních studijních táborech jsou často mylně popisovány jako úmorné a nekonečné plné nudného „šprtání“, ale má zkušenost s letními tábory CTY mě přesvědčila, že nic není dál od pravdy. Každé odpoledne se sportuje a večery se ve znamení volného času tráví konverzací s novými kamarády. Z porgánské perspektivy, která je do značné míry odvozena z intenzivního studentského života a ze zvyku na uvolněnou a přátelskou atmosféru ve škole, je letní tábor nicméně poměrně drsný kulturní šok. Zaslých jsem již i názor, označující tábor za „vězení“. Nepopírám, že v táborech funguje striktní Honor Code, nicméně ten žádným způsobem neovlivnil cenné zkušenosti a úžasné zážitky, které jsem si z táborů odnesl.

Do kurzu CTYOnline jsem se také přihlásil čistě ze zvědavosti. Tyto kurzy jsou zprostředkovány školou, kurz je považován za jeden školní seminář. Je tak možné ušetřit

Center for Talented Youth je organizace od Johnsovi Hopkinsovi univerzity ve Spojených státech, která nabízí široké spektrum mimoškolních aktivit, mimo jiné i letní studijní tábory a specializované online kurzy, kterých jsem se účastnil.

značné množství času stráveného ve škole, přenést své studium do pohodlí svého domova a navíc se věnovat oboru či předmětu, který vás zajímá. Nabídka kurzů je velmi pestrá, co se oborů a specifického zaměření týče. Kurzy se také liší dle délky, nejkratší trvají tři měsíce, nejdelší celý školní rok. Kantoři, se kterými se komunikuje pomocí e-mailu, jsou velmi spolehliví, je možné se na ně obrátit s jakýmkoli dotazem či problémem a oni pohotově odpovídají. Výuka probíhá buď způsobem společných interaktivních online lekcí, nebo skrze individuální studium. Tento typ samostatného studia spočívá ve sledování videolekcí s výkladem k jednotlivým kapitolám. Studijní materiály, které jsou k dispozici ať už to na webových stránkách daného kurzu nebo jsou vám zaslány poštou z Ameriky, obsahují učivo celého kurzu a velmi napomáhají k pochopení nových konceptů či postupů a lze je využívat při plnění domácích úkolů a psaní testů. Absolvování kurzu až překvapivě výrazně přispívá k rozšíření znalostí v daném oboru a pochopení určitých důležitých souvislostí. Online kurzy opět mohou velmi vřele doporučit.

Vím, že letní a online kurzy poskytují až nepředstavitelnou kompetitivní výhodu. Mé postoje a názory se mohou mnohým zdát přehnané a radikální, ale domyslete si, jaké to může mít důsledky, když dochází k takzvanému „lámání chleba“. Tím mám konkrétně na mysli jakákoli úzká výběrová řízení, pro nás zřejmě nejaktuálnějšími jsou především výběrová řízení na vysoké školy. Jestli vaše ambice přesahují hranice České republiky a nezdráhám se tvrdit, že u studentů prestižní českého gymnázia by měly, a jestli jste ochotni a odhodláni za cenu ztráty části drahocenného „kalícího“ času vystrčit paty z oblíbeného čecháckovského domova, tak pravděpodobně nastal čas zahájit určitou mimoškolní iniciativu. Tím samozřejmě nemám jenom a konkrétně na mysli zrovna kurzy CTY, ty však nepochybně figurují jako jedna z možností. Dnešní možnosti akademických, fyzických a jiných mimoškolních aktivit jsou až neuvě-

řitelné, a jestliže umíte náležitě používat internet, abyste si různé potenciální možnosti vyhledali, a jste schopni napsat e-mail, abyste se o nich něco dozvěděli, případně se někam přihlásili, tak je poměrně jednoduché si časem vybudovat velmi široké a pestrobarevné spektrum mimoškolních aktivit a s tím samozřejmě i list úspěchů a výkonů. Brzy se vám tak může otevřít brána na prestižní světové univerzity. K tomu je samozřejmě potřeba kvanta další práce a úsilí, ale nelze stavět mrakodrap bez položení základního kamene. Tímto se ale vracím na samotný začátek této úvahy. Vaše školní úspěchy jsou bezpochyby důležité, ale vaše mimoškolní úspěchy, a tím opět nemám na mysli pouze certifikát od CTY, ale koncerty, kterých se účastníte, sportovní výsledky, vaše vystoupení, tvorba atd. mají nepředstavitelnou hodnotu, a jedná se o záležitosti, kterými se člověk může chlubit a „ohánět“. Nejdůležitější ale je, že to vše reprezentuje vás jakožto jedince a je tím, co zajímá výběrové komise, a to ne pouze vysokoškolské. Momentálně úvaha zřejmě vyznívá, jako bych se pohyboval ve svém fantasmagorickém světě certifikátů a výběrových komisí, ale pakliže toužíte něčeho dosáhnout, jedná se o tvrdou realitu, kterou budete nuceni konfrontovat. Na závěr této části musím samozřejmě podotknout, že osobně jsem se na žádnou uni-

verzitu ještě zatím nikdy nedostal. Navštívil jsem nicméně několik přednášek na amerických univerzitách, které se týkaly právě výběrových řízení a celého přijímacího procesu obecně. Opovažuji se tedy tvrdit, že o této záležitosti leccos vím.

Staré známé přísloví praví, komu se nelení, tomu se zelení. Všichni, ať už chceme nebo ne, se pohybujeme v silně kompetitivní společnosti. Vezměte v potaz, že za deset let, tedy až většina z nás dokončí studium na vysoké škole, se může zdejší situace změnit do podoby dnešního Řecka či Španělska. Je to momentálně pouze a jen na vás, co budete mít za deset let v kapsách oproti miliónům dalších Číňanů a Indů, kteří se budou ucházet o stejné pracovní místo jako vy. Ale nyní zpět k tématu. Zejména mladším studentům (tercie–kvarta–kvinta) kurzy definitivně doporučuji, obzvláště pakliže je v jejich zájmu pokoušet se o studium v zahraničí a to i na prestižních univerzitách. Kurz, ať už tenletní nebo online, představuje velmi unikátní příležitost jak rozšířit své obzory. Jak jsem se již zmínil, nabídka kurzů je velmi obsáhlá, dovoluji si tvrdit, že vybrat si je schopen každý. Kurzy vyžadují nadměrné úsilí a čas, ale pakliže člověk dokáže prodat své ovoce, tak úspěch a užitek mohou lehce nabýt nevídaných mezí.

JOHNS HOPKINS

U N I V E R S I T Y

Center for Talented Youth

Proč se učit latinu?

Jazyk starých Římanů, jazyk církve, jazyk studentů na fildě. Proč bychom se ho měli učit? Na co nám je? Co je vůbec prapůvodem našeho akademického utrpení? To a více ukáží ctěnému čtenáři v následujícím článku.

Lékař, právník a lingvista

Klasickým vysvětlením výuky latiny je, že se bez ní budoucí advokát či doktor neobejdou. To je založeno na profesionální terminologii, která je na univerzitách povinná a přináší mnoho bolestivých zkoušek. Navíc, například lékaři jsou povinni vypisovat diagnózu v latině. Proč? Aby se tak mezinárodně dorozuměli. Když je někdo léčen v Německu a pak je kvůli potřebě jiného zdravotnického zařízení převezen do Česka, lékař neznalý latiny by neměl ánung, proč je někdo s Lungenentzündungem vůbec v nemocnici a pacientovi by se pak špatně vedlo. „A nestačilo by na to angličtina?“ ptáte se. Ano, stačila. Ale uvažme, že v angličtině je lékařský slovník bezvýjimečně převzat z latiny (fracture, pneumonia, gangrene). Což mě přivádí k druhému bodu.

Nejen medicínské pojmy jsou v angličtině sebrány latině. Říká se, že 60 % anglické slovní zásoby pochází z latiny. Důvodem toho je Vilém Dobyvateľ a jeho šlechta, původem to Norové z Francie. Obyčejná znalost základních latinských slovíček člověku osvětlí i stylisticky náročnější anglický text i každodenní rozmluvu vzdělaných anglofonů.

Francouzština a románské jazyky obecně pocházejí z latinských kořenů, jak nás učil prof. Tatíček. Když si člověk spojí jedno s druhým, typické „Lupa in silva est, lacrimans infantes suos sine viam“ v sobě nese mnoho slovíček pro románské jazyky tolik potřebných. Krom toho, znalost latinské gramatiky (která je například ve srovnání s tou francouzskou brnkačka) mu krásně osvětlí podivné zákruty gramatiky jejich románských odvozenin. Nejenže latina pomáhá rozluštit komplikovanější slova v angličtině, ale díky znalosti tak nenáviděných sufixů a prefixů člověk snadno rozezná i absurdní složeniny jazyků románských či běžná jejich slova a slovesa. Student

latiny znalý se ani nemusí moc snažit, aby se naučil třeba italsky, neboť i bez jakékoliv přípravy automaticky rozumí běžnému textu.

Gymnazijní tradice

Latina je bezpochyby nejdéle vyučovaným jazykem v Čechách. Žádný učenec minulé doby se neobešel bez znalosti latiny, i kdyby žil ve dvacátém století. PORG je škola, která navazuje na kořeny gymnasií položené již někdy v šestnáctém století a vrací se k tradici reálných gymnasií první republiky. Jsou škola všeobecného zaměření, je od ní očekáváno, že své absolventy vybaví alespoň základní znalostí tohoto mrtvého jazyka. Nejen proto, ale i pro výše zmíněné důvody se tedy učíme latinu, i když to děláme jen dva roky. A tak by to mělo zůstat.

I ♥
LATIN

Nikolas Petrov, septima

Dobrovolným doučovatelem

Jednou z mnoha věcí, za které vděčím své spolužačce a kamarádce Alžbětě Labusové, je její iniciativa a vytrvalost, bez níž bych se nikdy nestala součástí jednoho z nejpodněnějších a nejintenzivnějších projektů, na nichž jsem se kdy mohla podílet. Právě ona mě totiž zapojila do dobrovolnického programu Člověka v tísni, jenž se zabývá sociální integrací, konkrétně doučováním dětí ze sociálně vyloučených rodin.

Nejde o zdaleka tak dramatickou a velikou záležitost, jak by předchozí věta mohla naznačovat. Každý čtvrtek se během tříhodinové pauzy před historicko-politologickým seminářem na nějaký čas vypaříme ze školy a jdeme doučovat. Nečekají nás návštěvy bytů v ghettech, jsme přeci jen křehké a relativně bojácné dívky. Dorazíme zkrátka do jedné osvětlené základní školy, jež za nás dotyčné žáčky nažene do lavic. Naše práce začíná až ve chvíli, kdy jsou děti od čtvrté do osmé třídy usazeny v prostředí, jež nám skýtá pramálo nebezpečí. Nemáme zadanou žádnou konkrétní látku k doučování, každé dítě by se mělo věnovat svým vlastním domácím úkolům či přípravě na testy. Naším úkolem je supervize a případné kontroly a opravy, hlavně ale jde o holé donucení žáků vytáhnout sešity a věnovat se něčemu, do čeho se jim ani trochu nechce.

Často je to lýtý boj. Děti se vymlouvají, lžou, výjimečně dojde i na pořádné hysterické scény s mlácením do stolu, častěji se však člověk setká se křikem, pokusy o drobné

úskoky, sprostými poznámkami a naprostou absencí motivace či alespoň ochoty spolupracovat. S většinou účastníků tohoto projektu se doma nikdy nikdo neučil a známky jsou pro ně jenom čísla. Donutit tyto děti ke spolupráci je často výzva.

Nemluvě o tom, že každá hodina dobrovolnického doučování je bohatá na silné a ne vždy pozitivní zážitky. Většina dětí není ani tak hloupá, mají to zkrátka v životě těžké. Často je jim to vidět ve tváři, většina žáků, s nimiž jsem se během doučovacích programů setkala, má výrazně dospělejší rysy ve tváři, než je v jejich věku běžné. Také jsou hrubí, nevyrovnaní, na některých z nich je znát, že jsou obětí šikany, jiní neumí příliš dobře česky a další i na druhém stupni mají problém s hláskováním či malou násobilkou. Škola jistě není beze snahy, na mnoho problémů je ovšem krátká a rodina svou úlohu v těchto případech často velmi zjevně nezvládá. Dobrovolníci je sice nemůžou spasit, mnoho toho ale mohou pozitivně ovlivnit. Z vlastní zkušenosti vím, že naše práce určité ovoce nese.

Nijak nezastírám, že cílem tohoto mého textu je nejen informovat, ale i propagovat. Jsem si velmi dobře vědoma toho, že když jde o dobrovolnické akce, člověku se často při zvažování, zda se zapojit či nezapojit, v hlavě mísí omluvy s výmluvami. Ledaskdo vyjadřuje sympatie podobným projektům a sám by se rád zapojil, většinou ale tyto plány ztroskotají na tom, že potenciální dobrovolník nabyde dojmu, že

Lingua Latina Delenda EST, nebo tak nějak?

Aneb může si i PORGán přečíst Vergilia v originále? A hlavně, bude mu to k něčemu?

Není pochyb o tom, že v minulosti měla latina naprosto zásadní význam, především jako jazyk všech evropských vzdělanců, vědců a intelektuálů. Znalost a výuka latiny tedy byly nutnou podmínkou pro získávání dalšího vzdělání. Bylo tedy například naprosto logické latinu zařadit jako povinný předmět do osnov prvorepublikových gymnázií. V průběhu 20. století však latina své výsadní postavení jednoznačně ztratila. Je tedy smysluplné se učit latinsky dnes?

Obvyklým argumentem pro výuku latiny bývá to, že latina tvoří základ většiny moderních jazyků, a tedy má usnadnit jejich výuku. To je sice pravda, ale nebylo by tedy lepší se učit přímo ten moderní jazyk, který nám, na rozdíl od latiny, k něčemu bude sám o sobě? Mnoho slov v moderních jazycích je odvozeno z latiny, nicméně tato slova jsou většinou ve všech jazycích přinejmenším podobná. Například ke

zlepšení anglické slovní zásoby nám pomůže studium latiny skoro stejně, jako třeba studium francouzštiny – slova, která jsou odvozená z latiny, se totiž vyskytují jak ve francouzštině, tak v angličtině. Čas strávený na výuku mrtvého jazyka by se dal o mnoho efektivněji na výuku jazyka živého.

Dalším častým důvodem je využití latiny v pozdějším vysokoškolském studiu, např. v medicíně. Pokud se ovšem náhodou lékař nesetká s pacientkou Cornelií trpící „sezením pod stromem“, silně pochybuji o možnosti použití nějakých učebnicových frází, natož takových deklinací nebo konjugací. Reálně se bude muset „našprtat“ seznam odborných latinských pojmů, ale znalost, do jaké deklinace daný termín spadá, mu nebude vůbec k něčemu. Možnosti použití latiny se tak docela scvrkávají na věci jako čtení antických děl v originále (ruku na srdce – kdo je schopen po dvou letech latiny bez problémů číst původní texty) nebo psaní rádobytípných nadpisů k článkům o latině (viz tento).

Nicméně ani jeden z těchto často používaných argumentů není opravdovým důvodem, proč se latina doposud učí. Tím pravým důvodem je pokus o navázání na tradice, na jakýsi ideál všeobecného vzdělání, které by mělo gymnázium poskytnout. Tato představa v dnešním světě prostě neobstojí. Měli bychom se přeci ptát, k čemu nám vzdělání v dané oblasti bude. Pokud je jediným důsledkem výuky latiny naplnění jakýchsi představ o ideální vzdělanosti, není to dostatečný důvod, proč latinou trávit dvě hodiny týdně, které by mohly být věnovány výuce nějakého smysluplnějšího předmětu.

Matěj Seidl, sexta

mu v realizaci celého plánu stojí jakési překážky. Jednou z obrovských výhod dobrovolnických doučování je fakt, že se po asistentech nepožaduje bezmála nic. Není třeba dosáhnout žádné kvalifikace, nemusíte mít žádné zkušenosti s jinými pracemi podobného typu. Časová náročnost je takřka zanedbatelná. I hodina týdně může značně pomoci, navíc ta potřebnější ze dvou základních škol, v nichž se tento program odehrává, je od naší školy vzdálena přibližně osm minut cesty tramvají (jde o Základní školu Lyčkovo náměstí, jejíž neobyčejně krásná budova stojí cirka sto metrů od zastávky Urxova). Jediné, co je od dobrovolníků požadováno, je trpělivost, nasazení a pravidelné docházení v termínu, k němuž se zavázali.

Na mysl mi nemůže vytanout srovnání s občanským sdružením Ramus, jež je s porgánskými kruhy pevně spojené. Jakkoliv aktivity tohoto sdružení nanejvýš obdivuji, jsem si vědoma toho, že dobrovolničení pro tuto volnočasovými aktivitami fyzicky i mentálně postižených se věnující organizaci není pro každého. Sama si nejsem jistá, zda bych na tuto extrémně fyzicky i psychicky náročnou a v případě letních táborů často poněkud nechutnou práci měla žaludek. O to více respektuji ty, kteří se v rámci Ramusu angažují. Na to, abyste hodinu či dvě doučovali partu dětí v těžké situaci, opravdu nepotřebujete být žádný hrdina. Je to charita pro kohokoliv, drobná úlitba svědomí za to, že jste se na rozdíl od dětí, s nimiž pracujete, narodili do životních podmínek,

jež by vám většina světa záviděla. Co si budeme povídat, ačkoliv všichni máme na co si stěžovat a své životy považujeme za náročné a stresující, většina ze čtenářů tohoto časopisu si z objektivního hlediska žije jako v bavlnce. Pomocí někomu, kdo naše štěstí nesdílí, je pro nás jednoduché a nemusí zdaleka jít jen o finanční příspěvky.

Těm z vás, na které můj poněkud citově vyděračský, na sociální struny hrající apel nezapůsobil, bych v posledním zoufalém pokusu dále připomněla, že se dobrovolnické práce typu akce XY vypadají báječně v každém životopisu a není prestižní zahraniční univerzity, jež by tento typ aktivity neocenovala.

Veronika Dvorská, oktáva 2013

Přelom roku

Nemohla to nikdy pochopit. Proč musí jít spát a ostatní ne? A co děje tak zásadního, že dospělí nejdou spát? Malá Ema ležela přikrytá peřinou a snažila se předstírat spánek. Moc se jí to nedařilo, protože měla v hlavě utkvělou představu o tom, že lidé ve spaní nedýchají a tak marně zadržovala dech znovu a znovu. Nedařilo se jí to. Bylo půl desáté večer a z prvního patra s k ní do pokojíčku linul cinkot sklenic, hlasitá mluva jejich rodičů a jejich přátel i křupání chipsů. Noční ticho z venku občas prořala bouchající rachejtle. Byl silvestr. Svátek, kterému Ema ve svých pěti letech vůbec nerozuměla. Nechápala, proč maminka celý den vytváří chlebičky, nadává, že nic není hotové a že nemá ještě ani namalované oči. Pak se všichni sejdou, jsou hluční a bodří. V průběhu večera se jejich pohled začíná kroutit a lesknout, tváře jim zrůžoví a písně zpívají čím dál tím víc nahlas. Mluví o tom, jak jsou staří, a ukazují si nové vrásky. Kolečničky v obličejí, kterými demonstrují prožitá léta. Ema sedí na klíně strejdy Milana. Není to její opravdový strýc, ale říká mu tak. Křoupe tyčinky a důkladně si prohlíží lidi kolem sebe. Jak jsou veselí, jako by je nic netrápilo. Možná právě alkohol jim starosti vymyl pryč. Tomu taky nerozuměla, jak mohli něco takového pít? Takový hnus! A ráno si ještě vždycky s mastnými vlasy stěžovali, jak je jim špatně. S maminkou Ema z okna pozoruje ohňostroje nad ostatními střechami a při každé větší ráně se lekne. V půl desáté je odeslána na kutě, malé děti už přece mají spát. Ale dospělí se ještě nikam nechystali a tvářili se, jako kdyby hráli nějakou divnou hru. O to, kdo vydrží déle vzhůru.

Ema se poprvé opila. První silvestr bez rodičů ve svých čerstvých patnácti letech oslavila vodkou, ve které plavaly gumoví medvídci. Černé tričko s velkým výstrihem si polila kafem, které se pokoušela ve tři ráno se spolužákem uvařit, a když se v pět konečně odpotáčela k hromadě spacáků, mezi kterými chtěla vyhrabat ten svůj, uklouzla po použitém prezervativu. Bouchání rachejtli přestala vnímat už v půl desáté, když do sebe vyklopila čtvrtého panáka vodky. Když se jí oči začínaly lesknout a pohled kroutit, tancovala právě improvizované tango se svou spolužačkou, a tak si té změny ani nevšimla. Telefonát od rodičů zrušila jedním rozhodným zmáčknutím červeného tlačítka, a když si v půl jedné uvědomila, že vlastně byla půlnoc a ona se jim neozvala, napsala jen, že je v pořádku a že dobrou noc. Rodičům, kteří doma uložili mladšího syna a se strejdou Milanem a ostatními přáteli zapíjeli přelom roku, se znatelně ulevilo. Když se Ema ráno probudila, poprvé pochopila, o čem to dospělí mluvili. Takhle špatně jí ještě nebylo. Na tváři měla přilepeného gumového medvídka a na sobě kamarádovo tričko. Když se pak setkala s rodiči, všichni si s bílými obličejí a mastnými vlasy navzájem nalhávali, v kolik šel který z nich spát a kolik toho vypil. Soutěžili, ale s úplně převrácenou logikou.

Rok se s rokem sešel a všichni byli zase o něco starší. Pětadvacetiletá Ema seděla u kuchyňského stolu, v ruce držela zrcátko a trhala si obočí v posledních zimních slunečních paprscích. Za chvíli mělo slunce zapadnout a měl přijít poslední den tohoto roku. Ema se na něj vůbec netěšila. Po několika letech měla opět slavit s kamarády doma, po předchozích zkušenostech v centru Prahy se rozhodli přesunout do některého z bytů. Protože Ema bydlela nejbliže od všech, bylo rozhodnuto. Ve tři odpoledne tak domazala poslední chlebičky a chystala se dělat těstovinový salát. V malém zrcátku zkoumala svou poničenou pleť a zoufala si nad svou postavou. Měla pocit, že už za nic nestojí a že je stará. Příchod nového roku situaci neulehčoval. Dorazili přátelé. Nadávali na stáří. Pili, tančili, z okna pozorovali bouchající rachejtle. Několik lidí se zvládlo pohádat, ještě než začaly první ohňostroje. Někteří usnuli ještě před půlnocí, zbytek se kolem půl druhé v rozporuplném rozpoložení odebral spát. Každý se sám, jen se svými myšlenkami, nořil do prvního dne nového roku. Se společnou myšlenkou všichni pomalu usínali – Silvestr je svátek zbytečný, plný nepříjemných poznání a ranní kocoviny, ať už alkoholové, nebo morální. Ema ve tři ráno zalezla pod peřinu, zadržela dech a chtěla, aby už se nový rok zajel do normálních kolejí a ona si mohla oddychnout. Ráno se, s mastnými vlasy, všichni trumfovali v tom, kdo posbírá nejvíce kelímků. Vůbec jim nebylo do smíchu.

Alžběta Kovandová, oktáva 2013

Jage fziykaři střidali

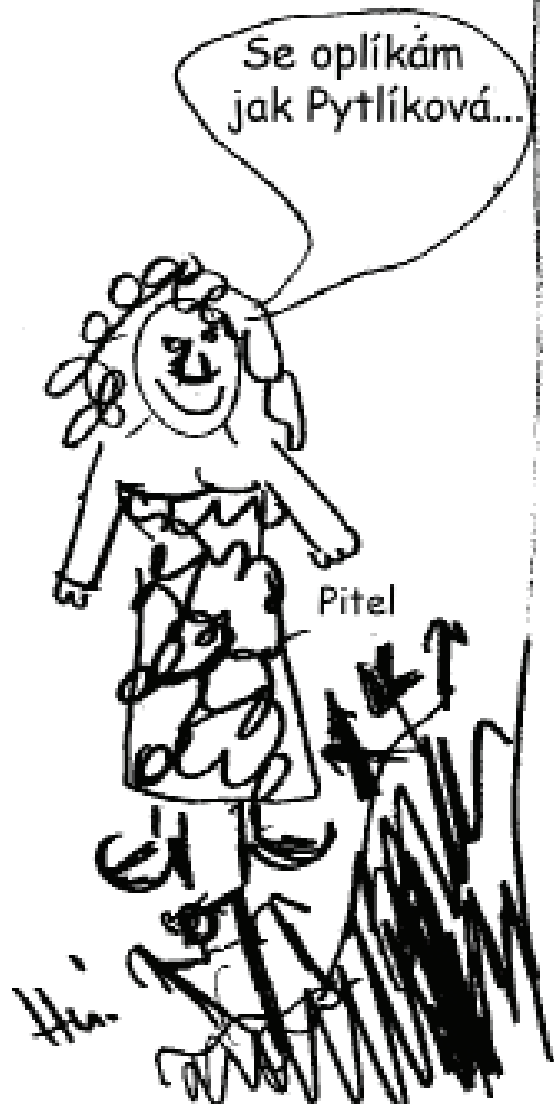
1.

2.

3.

4.

FORUM: PORGAZEEN ENGLISH PAGE QUESTION OF: BAKING BROWNIES

Noting that Brownies are baked, flat, delicious cake-cookie mutants made of chocolate,

Acknowledging that a serving of 16 brownies takes 25 minutes to prepare,

Further acknowledging that baking time for Brownies is approximately 35 minutes,

1. Suggests preheating oven to 175°C;
2. Urges to grease and flour a square pan;
3. Recommends melting ½ cup of butter in a large saucepan;
4. Further recommends removing from heat and stirring in sugar, eggs and a teaspoon of vanilla;
5. Also recommends beating in:
 - a. 1/3 cup cocoa
 - b. ½ cup flour
 - c. Salt
 - d. Baking powder;
6. Requests spreading butter into the pan;
7. Encourages baking in oven for 25 to 30 minutes;
8. Condemns over baking;
9. Congratulates on making yourself a treat;
10. Proposes bringing some free brownies to septima.

- a. ½ cup of butter
- b. ½ cup all-purpose flour
- c. 2 eggs
- d. 1 teaspoon vanilla extract
- e. 1/3 cup cocoa
- f. ¼ teaspoon baking powder
- g. ¼ teaspoon salt

Giftwrapped

„Mister Friek, do you want to play hide and seek?“

She looks up to him with absolute trust.

He counts; she runs to hide.

It doesn't take him long to spot her.

She could have been saved if it weren't for her red ribbon.

The Pun first draft

I hate this boring art fair,
walking, breathing fart air.

Figurative banging

Fire burns within me.

I wrap my arms around you.

I shoot!

Oops; now they're firearms.

Miroslav Crha

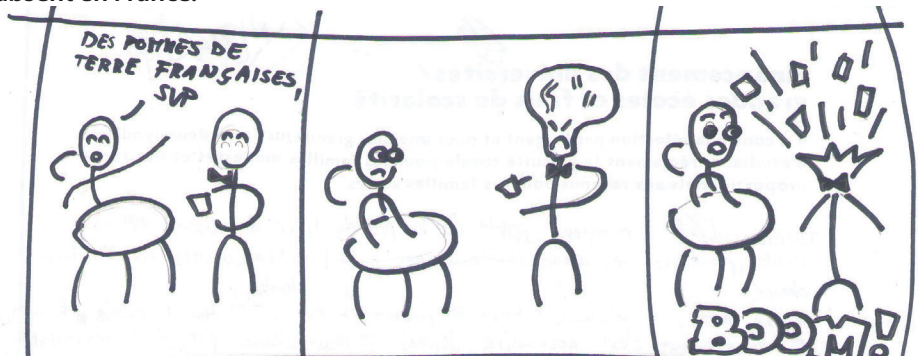
QU'EST-CE QU'ON FAIT DANS CE CAS-LÀ?

Cela vous est sûrement déjà arrivé. Vous êtes allé(e) en France pour la première fois et soudain, vous vous trouvez dans des situations incroyables qui semblent devenir plus folles chaque instant. Heureusement, il y a votre magazine préféré pour vous donner des conseils, dont peut dépendre votre vie !

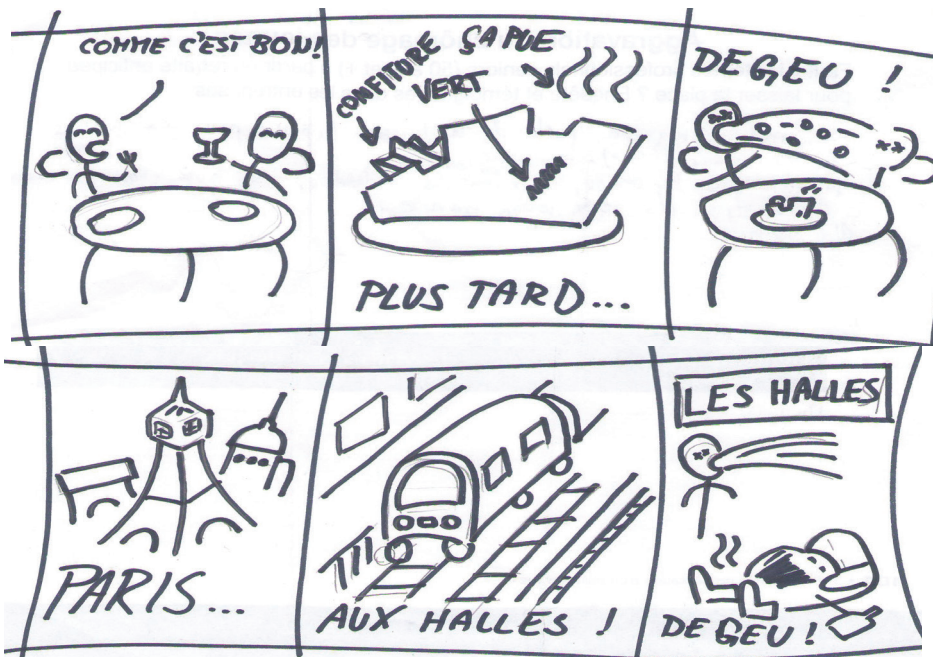
Je ne trouve pas mes plats préférés au resto

Il est clair qu'en venant en France, on aimerait bien goûter toutes les délicatesses à la source. Mais il n'y a rien comme les pommes de terre françaises, c'est un vrai plat tchèque et les français n'en ont aucune idée et ce plat-ci n'est pas le seul qui est absent en France.

N'essayez pas de faire semblant que vous connaissez tout pendant que vous commandez vos plats au resto, ne soyez pas arrogant(e) ; les garçons seront ravis de vous conseiller sur le choix de la soirée dans la plupart des cas.

Quelqu'un a déjà digéré ce fromage-là

Votre correspondant(e) vous a fait un dîner. L'entrée composée de melons avec du jambon italien, le plat principal - des pâtes avec de la crème et du bacon, un dessert chou et puis...

Bon, tout ça était génial, mais c'est quoi ça alors? Il veut que j'en MANGE? Est-il fou? Quelqu'un a clairement déjà avalé cet objet que je n'ose même pas appeler fromage ! Mettre de la confiture sur ce truc-là? Veut-il que je vomisse?

N'ayez pas peur, c'est seulement du Roquefort ou du Comté. Le fromage français peut sentir mauvais, mais le goût est brillant. Si vous ne l'aimez pas, n'en mangez pas, mais c'est comme si que vous n'étiez jamais allé(e) en France, vous seriez bêtes.

Les trains à Paris sentent mauvais la sueur et les SDFs

Paris est l'une des plus grandes villes en Europe. Il est clair que plein de gens de tous les caractères l'habitent, riches comme les pauvres, sales comme les fous d'hygiène. Alors soyez attentifs quand vous choisissez les lignes de métro pour vos voyages dans

la ville. Châtelet-Les Halles, Charles de Gaulle-Etoile ou Montparnasse-Bienvenue - ce sont quelques unes des stations de métro géantes à éviter si vous n'avez pas l'intention de vomir.

Zas nastaly Vánoce, čas osamění a sebevražd. Někteří lidé píšou dopis Ježíškovi, my dopis na rozloučenou. Někdy bychom si přáli být židy nebo pravoslavnými, abychom se mohli vyhnout tomuto odpornému svátku, plnému veselí a pohody. Svátku, v němž se rodiny setkají, aby mohly pokrytecky skrýt spory, a přesto si přejí, aby bratr spolkl kost, a místo sanitky omylem vytočí pohřební službu. Co na to ale my (normální devatenáctiletí kluci a holky) pesimisti? (Kteří dopisy Ježíškovi nepišou, aby se náhodou nedostali do rukou někomu, kdo by je mohl zneužít, či považovat za nemravné...) Nabízíme vám několik tipů, jak tuto nepřející dobu přežít a zůstat přičetnými.

Cukroví

V případě, že jste z Evropy a ve vaší zemi je velmi oblíbený bramborový likér, a máte hodnou maminku, která vám připraví cukroví, dejte jí tento recept:

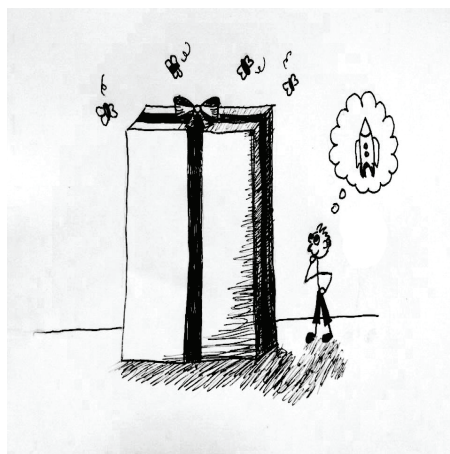
tři litry rumu
půl kila čokolády
kakao
rozinky

labužníci mohou dochutit absintem či nemrznoucí směsí
Dodržujte doporučenou dávku. Víc než tři koule vás mohou zabít a dejte si pozor, záchytka jsou na Vánoce plné. Dobrou chuť! A šťastnou a veselou kovovinu.

Jak sehnat dárky?

Předpokládejme, že jste veškeré finance propili, i tak jsme pro vás našli řešení. Nenechte se zmýlit tím, že se dárky dávají od srdce a na tom je také založena jejich hodnota, to je předtopný mýtus! Na dárku je nejdůležitější obal a velikost. Počkejte na reakce svých bližních, až pod stromečkem najdou nádherně zabalený dvacetikilový dárek. A především na jejich obličeje, až zjistí, že je to krásná plesnivějící noha vzrostlého plnokrevníka. Váš dárek jim jistě vhrkne slzy do očí!

Řešení

Pokud žijete v Americe, zacpěte si komín, nejenom že vás to může zabít, ale zbavíte se i nechtěných návštěv. Chcete-li tuto metodu dotáhnout do extrému, napněte v půlce komína žiletkový drát. A čekejte na večeři. Přiletí.

Sebevražda

Ale když nic nepomáhá, jak se tedy zabít? Pokud chcete být originální, vylezte na Staroměstském náměstí na nejvyšší strom (pokud jste ho před tím neuřízli), a staňte se tou nejkrásnější vánoční ozdobičkou. Máte mnoho možností, například jako andělíček nebo svíčka.

Jste-li ale odpůrci sebevražd, a říkáte si, že těch pár dní nějak přežijete, nakupte si k tomu pár lahvinek. Je jedno, zda to bude absint, osmdesátiprocentní stroh či tatranský čaj (čím víc procent, tím víc adidas – tohle nejsou absence). Usadte se do křesla, posvačte pár rumových koulí a spoléhejte na to, že se probudíte až po Silvestru a na své trápení zapomenete.

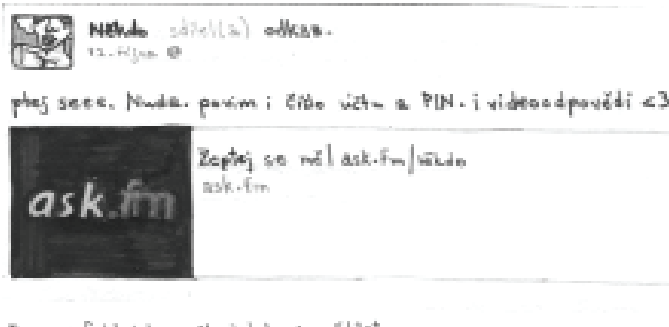
Pokud nemáte čas a peníze na pořádný vánoční stromeček, nesmutněte! Na náměstích je jich vždycky dost. Stačí sousedovi z prvního patra ukrást pilu, sousedce z osmého patra punčochu a jde se na věc.

Máte-li špatnou náladu (s čímž se počítá, jestli jste se dočetli až sem a váš časopis nezalila červená barva), vypravte se do nejbližšího nákupního střediska. Zde vás čeká opravdu mnoho zábavy, nejen že můžete nakopnout Santa Clause do rozkroku a on se nebude bránit, protože se v kostýmu špatně běhá, když vám na klíně sedí osm dětí, ale hodit granát se slzným plynem mezi davy zuřivě nakupujících maminek a tatínek, to je slast!

Ptejte se!

Stoprocenně všichni znáte, když vám, vedle Slevomatu a Fotografa bez talentu, hlavní stránku na Facebooku plní odkazy na „asky“ vašich přátel. A protože každý máme občas dlouhou chvíli, tak jsme asi všichni už takovou stránku otevřeli. Rozhodně nechceme psát článek o nebezpečnosti a nástrahách internetu. Nechceme ani vyhrožovat tím, jak je každý druhý uživatel internetu tlustý pedofil vydávající se za dvanáctiletou princeznu a slintá nad vašim profilem. Jen nám přijde v poslední době trochu zarážející, co všechno na sebe člověk dokáže napráskat na zcela veřejné stránce, jako je rozmáhající se Ask.fm. V pěti minutách se dozvíte vše – od toho, kde bydlí, až po detailní popis jeho milostného života.

Dozvíte se například:

- 1) Co právě dělá.
- 2) Kolik mu je. Popřípadě kolik je jeho/jejím rodičům, sourozencům, zvířeti.
- 3) Jak vypadá.
- 4) S kým se schází a kdo jsou jeho kamarádi.
- 5) S kým chodí.
- 6) S kým by chodit chtěl.
- 7) Jeho názory na současnou vládu, One Direction, nesmrtelnost chrousta, Justina Biebera, další „áskáře“, školu, rodiče, kamarády.
- 8) Panna/orel xDxD ;) :***
- 9) Kam chodí do školy a do jaké třídy.
- 10) Jeho mimoškolní aktivity společně s adresou a časy, kdy kroužky začínají a kdy končí.
- 11) Vše o rodině, ať se jedná o jména či, zaměstnání, rodinné vztahy.
- 12) Kde bydlí a kde schovávají klíč.
- 13) Kdy odjedou s rodinou na dovolenou.
- 14) Že když spí, nechává si otevřené okno ve svém pokoji v přízemí.
- 15) Že má spánek neobyčejně tvrdý a nezbudí ho, ani kdyby mu někdo v noci chodil po pokoji a bůhví proč by mu prohledával zásuvky.

Jo a víte, že většina lidí má cennosti v ložnici?

Aréna: Ženský vs. chlapi (15+)

Na následující stránce se vám pokusíme přiblížit problém, která nejvíce rozděluje naši společnost. Každý stojíme na jedné straně barikády a nikdo nechce ustoupit ani o krok. Ano, hovoříme o problematice tzv. „genderu“ – tedy rozdílu v přístupu k mužům a ženám v dnešní společnosti. Proto jsme si pozvali dva zapálené bojovníky za (svou) pravdu. Znamého šovinistu pana Ladislava Šourka a feministku Radku Ženský.

Těžko by si mohl tábor šovinstů vybrat lepšího reprezentanta než akademického profesora genderových stereotypů na Univerzitě Karlově pana Šourka. Již od útlého věku odmítal pan Šourek být ve společnosti slabšího pohlaví a kromě mnoha knih, které publikoval (např. Omyl tisíciletí – pojednávající o hlasovacím právu žen) je také šéfredak-

Ženský.

Pochopitelně mluvím o dnešních ženských. Dokud si byla žena vědoma, že je příslušnicí (mentálně) slabšího pohlaví a že je sice potřebná v kuchyni a v posteli, tím ovšem její role začíná i končí, nebyl jediný důvod se v genderové problematice angažovat.

Ovšem dnešní ženy, poblázněny domýšlivou a neopodstatněnou ideou feminismu, již zásah vyžadují. Jejich snaha ovlivňovat i jiné části domu, potažmo společnosti, má snadno zpozorovatelný negativní efekt na dnešní civilizaci. Koneckonců kdo jiný než tato pod emocemi jednajícím stvoření způsobila ekonomickou krizi či masivní zadlužování, s jehož neblahými následky jsme se stále nevypořádali. Snaha tohoto pohlaví, stvořeného z jediného chlapského žebra, o „seberealizaci“ a samostatnost se stala pro dnešní svět polibkem smrti. Neschopnost uznat své poslání objektu rozkoše a domácích manuálních prací, společně s hordami alibistických moralistů, kteří nejsou schopni obstarat si ženu přirozenými cestami (tedy dohodou s jejich otcem), a tudíž si musí ženy nadbíhat zcela nepřirozenými způsoby, vede dlouho (muži) budovanou společnost k té nejhorší noční můře – ke světu, ve kterém mají naše méně než polovičky stejné rozhodovací právo jako my – racionálně uvažující muži. Přitom již staří Řekové (otcové mnoha skvělých a pro západní společnost zcela esenciálních myšlenek) přistupovali k ženám stejně jako k otrokům nebo nemyslícím zvířatům.

Ovšem nahlédneme-li na úspěch těchto hysterek, je nám všem velmi dobře jasné, že za organizací tohoto pomýleného hnutí musí stát nějaký muž. Ano, samozřejmě hovořím o paradoxu, nad kterým zůstává mužský rozum stát – „feministech“. Tito příslušníci mužského pohlaví, zcela očividně stížení těžší mozkovou dysfunkcí, našim kuchařkám a milenkám poskytují nutnou organizaci a bezpochyby stojí za každým ženským srocením přesahujícím frontu v reznictví. Vznik této pochybné ideologie zajisté zapříčinil nejspíše mužský vtípek, který si ženy (jak je jejich zvykem) vyložily zcela nesprávně a který se následně pod tlakem žen neschopných řádně plnit své manželské povinnosti vymkl kontrole.

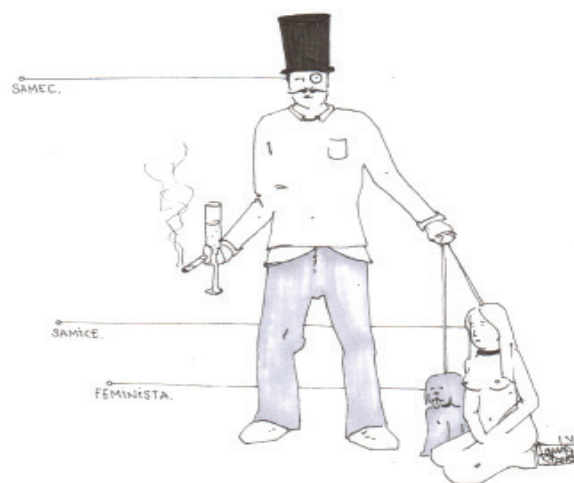
Budeme hrdě naslouchat ženám, které se neholí a které

torem občasníku Jejich místo. Na rozdíl od mnoha hospodských kecalů přikročil i k činům a má za sebou již dva (byť neúspěšné) pokusy o vyhlazení feminismu i žen jako takových.

Na druhé straně ovšem stojí neméně zdatný soupeř. Slečna Ženský byla vychovávána se svými šesti sestrami lesbickým párem, což pomohlo formování její osobnosti bez rušivého prvku mužského myšlení a stereotypů. Absence mužů v rodině jí však nechybí, neb jak sama tvrdí: „Muži jsou slabí a nedokážou bojovat s nadvládou svých pohlavních orgánů.“ Vystudovala filozofii, aniž by zohlednila někoho z mužských filozofů (v jejich dílech našla chyby, které stručně shrnula ve své dvanáctisetstránkové knize nesoucí název Mužský svět a jeho oxymorony).

Chlapi.

Po tisíciletí řídili svět, který se zmítal mezi válkami, fascinováni silou a nutností dokazovat si své samectví. Jediná věc, za kterou by se žena měla stydět, je, že tomuto nechutnému krveprolévání přihlížela příliš dlouho, než si uvědomila své schopnosti, kterými muži nedisponují. Muž – tvor zohledňující pouze své pudy – žije a přežívá jen kvůli své potřebě dokázat svým potenciálním konkurentům, že „ho“ má delšího.

Žena je stvoření empatické a mírumilovné, a tak je její vliv důležitý pro poklidné soužití, což je – jak (konečně) zjistili i muži – jediná správná cesta. Od dnešních šovinstů můžeme často slyšet, že ženy nemají ovlivňovat světové dění, jako obvykle je tento „chlapský“ názor zcela mylný a v podstatě sám sebe vylučuje. Neboť kdo jiný než ženy vychovávaly po stovky generací své děti s láskou nehledě na to, jestli měl jejich milovaný potomek mezi nohama penis či vagínu.

Přitom je navýsost jasné, že muži jsou ve skutečnosti tím často omílaným „slabším“ pohlavím. Chlapi daleko hůř snášejí psychické problémy a dlouhodobou bolest, díky čemuž jsou náchylnější k jednání bez rozmyslu, ovládnání představou uznání nejen ostatních mužů, ale hlavně žen. Neboť veškeré mužské jednání vede právě k získání partnerky. Možná i proto by-

jsou jistě frustrované svým vzhledem a neatraktivností? chom se měly na muže a jejich jednání dívat shovívavě. Ne-
Anebo racionálně uvažujícím mužů, kteří jsou schopni boť všechno co dělají, konají pouze z touhy po nás, ženách.
vidět dále než za roh své kuchyně a nemění názor po-Proto je pro ně nejhorší představa ženy, která se nenechá
dle toho, v jaké části své periody se právě nacházejí? zmámit jejich „chlapáckým“ jednáním a žije nezávisle a ni-
Již jsme příliš dlouho nečinně přihlíželi tomuto, prokoliv v páru.

někoho snad roztomilému, hnutí! Neboť v současném Muži jako ztělesnění sobectví žijí většinou na úkor svých
systému má ženský hlas stejnou váhu jako mužský, což druhů, na rozdíl od žen, které netrpí chorobnou potřebou
musí naše myšlení šokovat. Při stávající legislativě nenidokazovat své schopnosti ostatním, a právě proto jsou
možno spoléhat na referenda. Vždyť i staří Římané v do-schopny správně a ohleduplně řídit společnost. Když žena
bách ohrožení své pečlivě vedené říše vybírali diktátora, něco umí, tak to prostě ví.

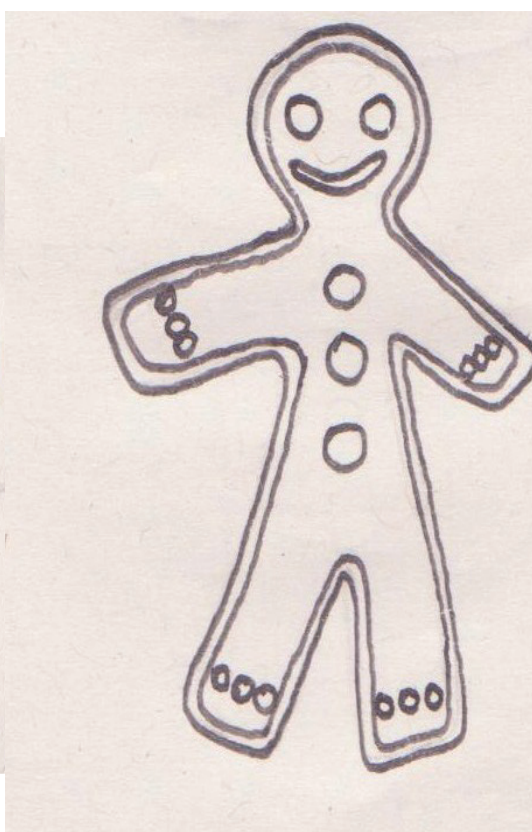
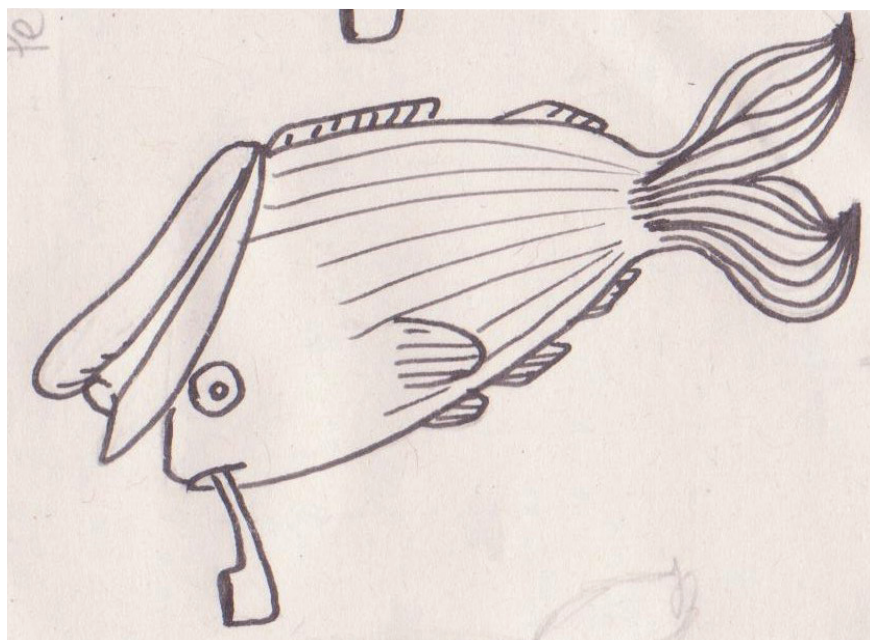
kteřý měl zajistit základní bezpečí mužské (tedy lidské)

populace. Vyražme do ulic a svou silou, která je nezvrat-Dalším stereotypem, od něhož se muži ve své omezenosti,
ným důkazem naší nadřazenosti, zajistíme návrat kenejsou schopni oprostít, je představa feministky jako ženy,

kteřá se snaží demonstrovat svou nezávislost ve snaze kompenzovat své tělesné nedostatky, tím, že odmítá používat žiletku, a tak se přiblíží mužskému ideálu ženy. Tato idea slouží mužům jen k pohonění ega a vysvětlují si ji tak, že se žena snaží stát mužem. Naopak. Feministka – a konec konců oprostěme se od těchto genderových pojmů – tedy žena je kdokoliv, kdo si uvědomuje mužské slabosti a odmítá se jim přizpůsobovat!

Podívejme se do historie. Od zavedení volebního práva žen se neobjevil snad žádný diktátor, a tedy je jasné, že tento důležitý krok nebyl mylný, ba naopak přispěl naší společnosti k opravdové demokracii a směle ji vede ke světlým zítřkům. Dnes si musíme položit jinou otázku: Měli by muži, kteří jsou schopni obětovat téměř vše pro pocit uznání a úspěchu, rozhodovat stejným hlasem jako my, ženy, o budoucnosti naší planety? Neměl by mít hlas empatie větší váhu než hlas chťiče? Volba je na vás, dámy!

Arénu připravili Jakub Holubkov a Bára Fričová

Exkurzní zpráva – Michael Londesborough

13. 11. 2013 v rámci Týdne vědy a techniky 2013

Spěcháme. Plíce nám hoří od neustávajícího běhu. Pár slabších jedinců plive krev na rohu, od něhož se svižně vzdalujeme. Paní profesorka rozráží skleněné dveře. Kutálíme se ze schodů. O překot se hrneme k poslední překážce, která nás dělí od vytouženého shledání s naším idolem, britským vědcem Michaelem Londesboroughem. Konečně. Proud studentů se zastavuje a ucpává celou chodbu. Nemáme, kam uniknout. PRÁSK.

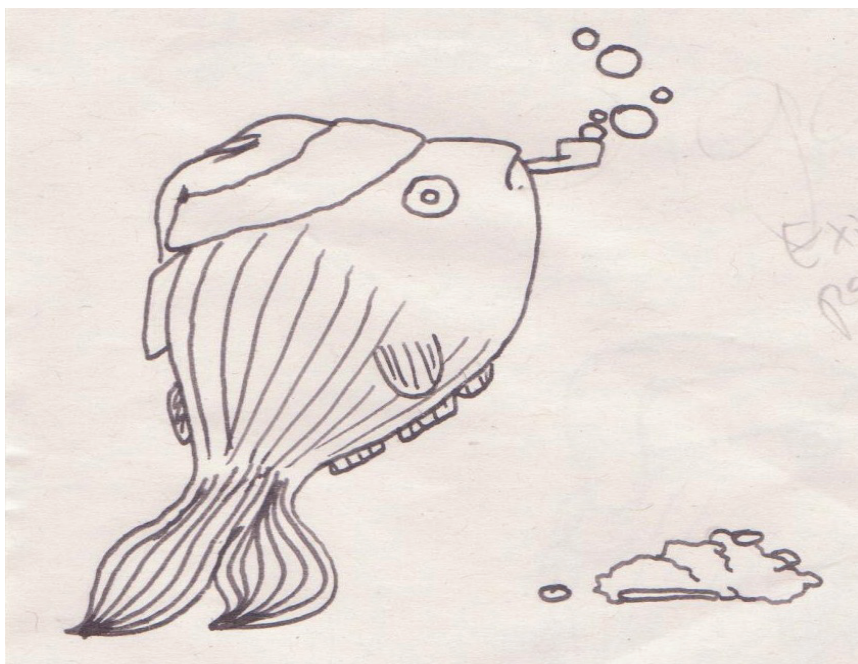
Flashback. Euforie. Uřícení volejbalisté tančí mezi skříňkami taneček vítězství. Právě se dozvěděli, že test, z něhož se jim poslední měsíc klepala kolena čtyřicet hodin denně, se odkládá na neurčito. Fyzikář zuří, zatímco sex-ta lehkým poklusem s úsměvy na tvářích opouští budovu. To jsme ještě nevěděli, co nás čeká za cestu.

Temná místnost se rozjasňuje. Naše oči oslepené výbuchem si konečně zvykají a spatřujeme plný sál hlav, který se na nás zvědavě obrací. Vylezeme zpoza sedadel, kde jsme se schovávali, a opatrně se usadíme do předposlední řady. Až tehdy registrujeme postavu stojící na pódiu. Je to on! Dr. Michael Geoffrey Stephen Londesborough, Ph.D., český vědec britského původu, ročník narození: 1978. Jeho pleška svítí naším směrem jako malé jasné sluníčko. S profesionálním klidem pokračuje ve výkladu, aniž by se naším hlučným příchodem nechal vyrušit (fanynky v našich řadách pláčou).

Noříme se společně s naším přednášejícím do fascinujícího světa bóru a jeho sloučenin s vodíkem – boranů. Velkou roli ve výzkumech těchto látek sehrálo i Československo. Za studené války při závodech ve zbrojení se totiž vědci domnívali, že borany hořící jasným zeleným plamenem by za uvolnění obrovského množství energie bylo možné využít jako raketové palivo. Výzkum vlastností a vývoj raketového paliva probíhaly právě v Československu, přesněji řečeno v Řeži u Prahy, v ústavu skrytém v nenápadném údolíčku. Na tomto místě musíme vyzdvihnout grafickou stránku prezentace a krátké video-vstupy, kterými byla přednáška přerušována. Šlo o velmi kvalitně zpracované scénky z šedesátých let, v nichž vystupoval Michael s Filipem v rozličných rolích spojených se situací kolem boranů v té době.

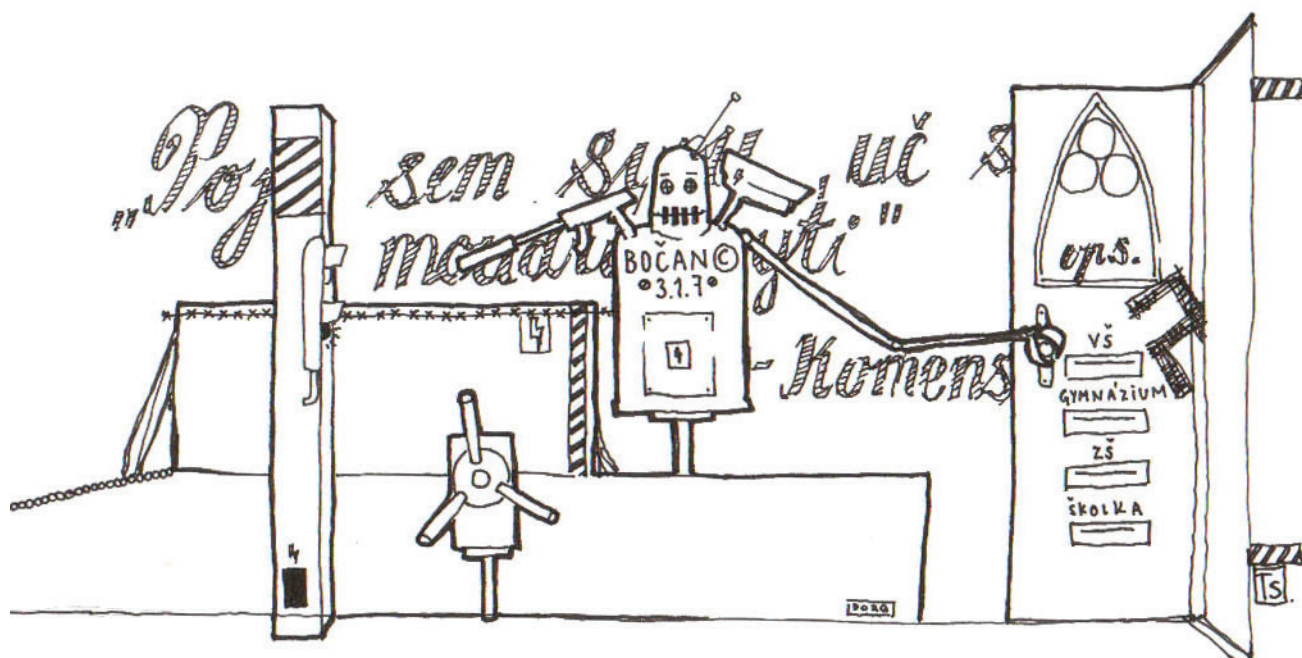
Když se naše oči odlepí od plátna, jsou ihned přitahovány k Petriho misce na stolku na pódiu. Každou chvíli v ní totiž přednášející zažehne plamen, aby nám znovu a znovu ukázal, o čem se to vlastně bavíme, totiž o skvělých, neobyčejných, zeleně hořících boranech. Všichni lapáme po dechu při zářejících experimentech předváděných na plátně i před ním a kolektivně uroníme slzu, když se dozvídáme o geniích, kteří se tolik přičinili o naše znalosti a kteří již bohužel nejsou mezi námi. V jednu chvíli trneme strachy, když sotva šestiletému dítěti výbuch vodíkových bublin málem utrhne ručičky. Tedy, samozřejmě to bylo naprosto bezpečné. Že?

Když přednáška po dvou hodinách (cože, to už tu sedíme tak dlouho? mně to nepřišlo ani jako půlhodinka!) končí, odcházíme se zjhlým srdcem a vlhkými tvářemi. Bouřlivý potlesk na konci je to jediné, co můžeme našemu oblíbenému vědci dát. Tudíž mu ho dopřáváme pozhnaně.

El Chlebounová, Petra Vávrová

Co přinesl školní rok 2022/2023?

Po historicky prvním zářijovém pikniku, na kterém přselo, jsme po dvanácti letech opět přivítali prof. Profotu. Pan ředitel Mgr. Václav Klaus ml. bohužel na libeňském pikniku nebyl přítomen, neboť právě slavnostně zahajoval školní rok na nově otevřené pobočce PORGu Banská Bystrica. Škola v přírodě byla velmi vydařená, ačkoliv se jí (vzhledem k ceně 28 000 Kč) zúčastnilo pouze 44 studentů. Aby toho nebylo málo, hned u nástupu do letadla Praha–Špindlerův Mlýn se u dvou studentů našly v kosmetické tašce kapky proti kašli obsahující alkohol, a tak zůstali dva nejmenovaní oktáváni na Kbelském letišti Václava Klause.

V říjnu k nám do Prahy přijeli na výměnu studenti z PORGu Lyon a přes počáteční stížnosti na čipy monitorující pohyby Francouzů se pobyt vydařil bez problémů. Za finanční podporu od předsedy správní rady pana Martina Romana zakoupil PORG alkohol testery, kterými musí každý student projít při příchodu do školy. Hned v den jejich zavedení náš ústav opustil jeden student, který ještě měl tu drzost vylouvat se na ústní vodu.

Pan ředitel Mgr. Václav Klaus na třídních schůzkách sdělil rodičům studentů plány do budoucna: přistavění dalšího (tedy pátého) patra, které se plánuje na rok 2025, protože PORG podle něj nutně potřebuje 24 tříd po třiceti studentech. Na dotaz jednoho z rodičů, proč k tomu musí dojít, Mgr. Václav Klaus odpověděl, že si o tom mohou pohovořit, až vážený tatínek povede koncern škol s dvaceti třemi pobočkami v jedenácti státech. Druhý den ráno měl PORG o studenta méně.

Globální oteplování není mýtus. Lyžák se nekonal. PORG Amsterdam pod vodou. Po zveřejnění reklamního billboardu „Šoa není židovská pochoutka“ proběhl soud Židovská obec hlavního města Prahy vs. PORG Gymnázium, vysoká škola, základní škola, mateřská škola, jesle, restaurace, lyžařské středisko a televizní stanice o. p. s., kdy byla naše škola obviněna z antisemitismu. Po finálním rozsudku, který dopadl v náš prospěch, byla budova PORGu vyhlášena jako legální prostor pro sprejery.

V dubnu proběhl na podporu PORGAZEENU PORG NA EEEXXX, jehož pořadatelé byli po vystoupení nejmenované absolventské True Satanic Black Metalové kapely potrestáni za špatnou reprezentaci školy. Pro jednoho z nich to bylo osudné, jelikož již předtím měl ředitelskou důtku za to, že byl přistižen, jak drží propisku mezi ukazováčkem a prostředníčkem, což připomínalo cigaretu.

Uvidíme, co přinese příští školní rok. Připouštějky z matematiky už od kvinty?

Umění testovati

Od útlých let je člověk podrobován nejrůznějším zkouškám intelektu, jejichž náročnost se stupňuje spolu se stoupajícím věkem. Na PORGu jsou studenti testováni každý den, každou hodinu, každou minutu – ale je to tak vůbec správně?

Netroufám si tvrdit, že kterýkoli ze ctěných obyvatel sborovny potřebuje poradit. Jen snad čtenář ocení pohled jednoho testy píšícího žáčka, který komentuje současnou podobu zkoušení na PORGu. Necht' je to bráno jako smělá úvaha, která snad povede k lepší spolupráci mezi oběma stranami – neboť není snad primární cíl testů efektivně ověřit, zdali studenti látku dobře vstřebali, spíš než věčné debaty o abstraktní kvalifikaci?

Proč psát často testy?

Na první pohled nám od kantorů přijde milé, že se nás rozhodli láry fáry vyzkoušet dva dny před třídními schůzkami, a pak nám dají nějakou tu pětiminutovku před koncem trimestru. Na straně studentů je to minimalizace pozornosti, kterou musejí předmětu věnovat; výhody, které má tento přístup pro profesory či obecně pro znalost předmětu, jsou ovšem diskutabilní.

To, že se na předmět nemusíme učit, připravovat se či alespoň dávat pozor při hodinách, znamená, že o něm vůbec nic nevíme. Hodina podle toho také vypadá. Kde není otázka, tam není nabídka – jestliže profesor nevyžaduje udržování konstantní hladiny vědomostí ve studentské hlavě, student (nejedná-li se o někoho, kdo se o předmět přirozeně zajímá) je tam prostě nemá. Snad každý z nás zažil hodinu, kde nikdo nic neví a nechápe – je to nuda, profesor je naštvaný, že musí všechno opakovat, a studenti jsou otrávení, že je někdo okřikuje a celkově je to ztráta času.

Nejhorší je vždy psát jeden velký test na konci trimestru – nejen že studenti nejsou zvyklí alespoň dávat pozor při hodinách, ale ani je nenapadne se vůbec připravovat, protože „ten je přece v pohodě“. Takže má celá třída dvojku a hurá do dalšího trimestru – není možnost si známku

opravit, protože není příležitost náhradního testu. („Vy snad chcete psát víc testů? Takhle to prostě je, pro příště se naučte líp.“) Ideální je tedy alespoň jedna práce týdně, ať už malý test či alespoň úkol, aby na to všechno všichni nezapomněli. Každodenní ústní zkoušení je paradoxně velmi pozitivní – profesor tak alespoň nastíní, co od studentů požaduje, a nenechá nikoho zapomenout, že i on(a) může být vybrán(a). Znít to šprtsky, ale je to tak – základem úspěšného (či dostačujícího) skóre je znalost profesorových nároků.

Jak dlouhé?

Na PORGu jsem se za těch sedm let setkal s testy extrémně dlouhými (zejména v poslední době) i poměrně krátkými (upřímně, také zejména v poslední době). Opět, příliš dlouhé testy běžné důležitosti jsou velice nevíтанé – studenti stresují, takže místo toho, aby uplatnili své vědomosti, začnou pološíleně propichovat papír propiskou a vyzvat všechny bohy bez jakéhokoli výsledku. Jestliže má člověk sedm minut na vyjmenování sedmdesáti pojmů a jejich zařazení do kontextu, tak se prostě zlomí a rezignuje. A půlka třídy vypadá jak banda idiotů, protože je ubil test z něčeho, co je vlastně ani moc nezajímá.

Ale kdo kdy slyšel o příliš krátkých testech? Je to tak. Například test o pouhých dvou otázkách. Někteří se neučí a dostanou plný počet bodů, neboť jim pár slovíček utkvělo v hlavě; někteří nad sešitem stráví spoustu času a zrovna jedno slovíčko jim unikne. Čili dostanou bodů polovic. „Jestliže nedokážete odpovědět na dvě otázky, jak byste jich mohli mít správně deset? Třeba ano, třeba

ne. Minimum otázek však ověří buď jen naprosto absolutní znalost předmětu, kdy člověk umí vše nazpaměť, či pouhé štěstí ve sportce. Všechno mezi se slije někam do 50 %. Jsou snad výsledky 0 %, 50 % či 100 % skutečně legitimním svědectvím o tom, jak třída látku vstřebala? Nevěřím.

Díkybohu za ně

Testy nejsou nepřítelé, jsou-li psány správně často, správně dlouhé či je-li na ně akorát tak času. Naopak – díky jejich vyšší frekvenci se stanou méně bolestivými, neboť jsme na ně konstantně připravováni. Díky jejich odpovídající délce ani nebudeme vystresováni či nevyhoříme na tom, že jsme přehlédli slovíčko, co jsme si napsali někam na konec stránky, protože se nikam nevešlo, ale ukázalo se býti základním pojmem celého snažení.

Snad nebude čtenář uražen mým neobvyklým oceněním psaní příjemných testů (odpovídajících výše zmíněným nárokům). Abych odpověděl na otázku položenou na začátku tohoto článku – je správně psát testy neustále. Nezapomínejme, že se jim nevyhneme, tak se snad můžeme snažit přemýšlet nad tím, jak by se nám nejvíc líbily.

Nikolas Petrov, septima

Vzdělávání: Souboj kontinentů

Když jsem loni v srpnu přijel do USA a nastoupil na školu, nestíhal jsem se divit. Všechno bylo jinak, než na co jsem byl zvyklý. Studenti chodí do třídy za profesory. Na literatuře se diskutuje u kulatého stolu. Ve fotosyntéze není NADPH + H⁺, ale NADH + H⁺.

Ale to jsou všechno detaily, které jsou vyvozeny z toho, co se kde od školství chce a jak se k němu přistupuje. Netroufám si říct, která země se víc blíží ideálu, ale mám pocit, že v mnoha bodech je situace v obou zemích naprosto absurdní. A to takovým způsobem, který rozhodně není nepodobný politickému rozdělení pravice a levice. Nikoho snad nepřekvapí, že Amerika bude spíše pravicová...

Kvalita versus kvantita

Když se řekne dějepis, všichni si představíme povinný předmět se státem definovanými požadavky. Když jsem v USA řekl, že bych chtěl chodit na dějepis, dostal jsem seznam. Stálo na něm: Evropská historie, Historie USA, Historie Dálného východu, Světová historie, Historie hitlerovského Německa a ještě několik dalších. Dostal jsem na výběr, kam chci chodit. Ve všech třídách bylo 10–15 lidí, všichni s velkým zájmem o daný předmět. Učitelé byli vždy dokonale připravení, protože měli tak čtyři až pět hodin denně, a tudíž měli mnoho volného času. Výuka byla vždy velmi profesionální, přehledná, používala kvalitní metodiku. Liboval jsem si, že se naučím podstatně víc za podstatně menšího úsilí.

Jenže poté jsem jednou vyrazil mimo čtvrt, kde jsem bydlel a kde se také naše prestižní soukromá střední škola nacházela. Downtown Atlanty můj náhled na americký systém vzdělávání podstatně posunul. Když jsem se na to později ptal spolužáků, řekli mi, že „ty děcka tam jsou zvířata“, že tam hodně lidí bere tvrdé drogy a že se nebojí vyhrožovat učitelům s nožem. A tak jsem si uvědomil, že na rozdíl od Česka neznámá v USA termín prestižní soukromá škola: „o něco lepší, než ty ostatní“, ale že v porovnání se státní školou to je úplně jiný svět. Svět, který je jen pro pár

vyvolených; školné tam stálo 40 000 dolarů ročně.

Je to tedy naprosté popření amerického snu – protože nelze zbohatnout bez vzdělání a vzdělání není možné bez peněz. Společnost se polarizuje, bohatí bohatnou, chudí chudnou. Ekonomicky to je poměrně praktické. Elita je velmi úzká, ale schopná, zatímco obrovská nižší střední třída je ochotná zaplnit i ta pracovní místa, o která nemá u nás nikdo zájem. Nezaměstnaní se postupně přesouvají do ghett a tam si žijou poměrně nezávisle na „normální“ společnosti, že je někdo okřikuje a celkově je to ztráta času.

Spravedlnost hlouposti

U nás v Česku máme téměř nejvíce středoškolsky vzdělaných lidí z EU27. Státní maturita má velmi nízkou úroveň, takže na ní dosáhne i velmi podprůměrný student. Na osmiletých gymnáziích, které původně vznikly pro těch nejlepších pět procent je teď podstatně více studentů, což pouze snižuje jejich úroveň.

Je to tak podstatně spravedlivější, srdce levičáka zaplesá. Problém ale je, že nejen jsou pro všechny stejné příležitosti, ale také po všech stejné požadavky. Nakonec jsme všichni teoretici a nikdo nic neumí. Lidé jsou překvalifikováni a nabídka neodpovídá poptávce na trhu práce. Studenti odborných škol umí rozbor souvětí, ale neumí porozumět smlouvě, umí integrovat, ale chybí jim základní finanční gramotnost.

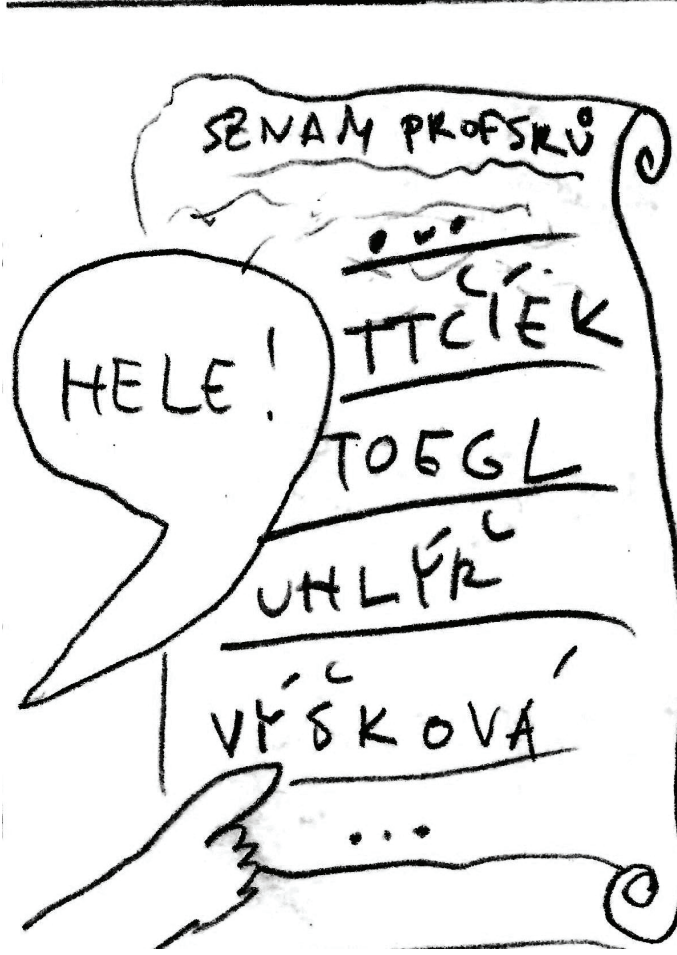
A řešení?

Někde mezi. Soukromé a státní školy by měly být schopné navzájem si konkurovat. Stát by se neměl snažit o vzdělanostní monokulturu a měl by školám uvolnit ruce. Je potřeba vyvážit všeobecnou vzdělanost a možnost se profilovat v rámci budoucí kariéry.

Ted' jenom zjistit, jak na to.

3) JAK SE STALA ANDREA ŘDITELICOU

Perly sviní(m)

Barnes

Z. B.: I think in jungle you just need slow friend. If animal attacks you, you just have to run faster than him.

Z. B.: Yesterday, I was talking to myself. And I said: Hey, Mr. Barns!

Z. B.: Chinese are same, because they are comunist, right?

Z. B.: Where were you?

J. Š.: I was in the toilet.

Z. B.: What is musty?

T. H.: Something like needy?

Z. B.: Almost, not exactly, at all.

Haláček

T.J.: Vy jste stejnej, jak moje máma.

J.H.: Tomáši, já vás mám sice rád, ale jestli nebudete hodnej, tak budu horší, než vaše máma.

Toho vořecha, co tady běhá, radši nehladťe.

Tady to smrdí, jakobyste měli v šupliku mrtvého kapra.

Františku, vy jste debil.

Macela

Vy jste jen hromada molekul, tak proč bych z vás nemohl udělat mejdlo?

Prosím vás, můžete tady přestat válcovat plech?

Arnot

M. A.: Tak si řekneme, kdo je jedináček... A teď jsem se chtěl zeptat, kdo je z rodiny bez dětí.

M. A.: Padesát let, to teď není žádná babička sušenka jako v Babičce od B. Němcové. To je třeba p. p. Bidláková, to není člověk, který chce za týden umřít.

M. A.: Tak co je to Paladium?

Třída: Obchodák!

M. A.: No obchodák a co ještě?

Třída: Chemický prvek!

M. A.: Obchodák a prvek, ale hlavně nejvýznamnější český artefakt!

(Bavíme se o švp, spí se v pokojích po dvojicích)

M. A.: Když budete nemocní, tak to řekněte, než budete mít čtyřicet. Potom už bude nakažená celá půlka pokoje... Půlka pokoje jste vlastně vy.

(Pět minut před koncem hodiny)

M. A.: Tak já aspoň začnu, co jsem chtěl začít.

Jak říká Roleček, svatý Prokop, to byl první ekologický zemědělec.

Dědeček vás těžko bude učit programovat... jestli teda není programátor.

Bidláková

Z. B.: Mám toho dost, vy nebudete sedět u sebe! Kdo chce kam, až se ucho utrhne.

Z. B.: Petře, vy se nalejváte jako žok. Brzo umřete!

Z. B.: Já to podtĚlám, teda podělím.

Z. B.: Je to lid, teda člověk!

Fišerová

A já jsem vlastně všemocný matematik a můžu si ta pravidla násobení nastavit, jak chci.

VŠ: No, přesně to jsem v tom testu taky zkoušel, a vůbec to nevyšlo!

(během vysvětlování souřadnic)

K.F.: Určitě jste někdy hráli lodě, tak co si to tam píšete doleva dolů?

J.H.: Čas do konce hodiny.

K. F. zapíná projektor

Třída: Jéé, film!

K. F.: Vy tomu můžete říkat film, já tomu říkám testík.

K. F.: Nultou by to asi šlo. To bych muse-la brzo vstávat. Tak to by nešlo.

P. K.: Paní profesorka si lajkuje vlastní fotky!

K. F.: Když jsou hezký.

K. F.: Dělit nulou nejde. To vám upadnou prsty a zplesnivíte.

Švejnovová

Určitě to z nějakého důvodu nejde, protože jinak by se to dělalo.

Dá se to nějak obejít, ta podmínka dosažení čtyřiceti let?

ZB: Zfalšováním občanského průkazu.
Švej.: Správně, jediné tak!

Soudci jsou do funkce jmenováni bez časového omezení. Proto tady taky často máme různé staříky, na které se stačí podívat a je vám jasné, že už by opravdu potřebovali jít...

Když toho člověka vezmete baseballovou pálkou, kterou máte pro tyhle případy pod postelí, nikdo se na vás samozřejmě nemůže zlobit.

Dostal už někdy někdo z vás platební příkaz?

AK: Počítá se od knihovny? Jednou mi takhle pořád chodily dopisy kvůli nevracení.

FM: (zvedne hlavu) Jó, vod knihovny! Tak to už mi jednou přišlo i předvolání k soudu...

Švej.: A co jste s tím udělal?

FM: No nic. Tak mi pak ještě poslali něco vo nějaký exekuci, tak jsem tu knížku nakonec asi po roce vrátil, a dobrý.

ZB: Já jsem Zikmund Bartoníček a nejradši bych studoval na vojenskýho pilota, takže by mě asi zajímalo vojenský právo.

Švej.: Tý bláho! ... No, to mě taky.

Roleček

V tom testu jsou čtyři otázky, z nichž pátá tam není.

Stroukal

No... Teda já to tušil. Oni mi říkali, že si na vás mám dát pozor, že jste chytrý jako blechy!

Tahle kniha je nejprodávanější na světě.

studenti: Jako víc než Bible?

Strouk.: No, Bible se asi hodně rozdává a míň prodává..

NV: A taky se nejvíc krade! Ještě spolu s Na cestě od Kerouaca.

Strouk.: Tak jasně, když ji maj v Americe v každým šuplíku... Ale proč ten Kerouac?!

NV: Protože je trapný si to koupit, neasi.

Představte si, že N dokonale racionálních kanibalistických lvů honí gazelu.

Janichová

M. J.: Co to znamená, když je tedy na mol?

F. T.: Že jsou opilý.

M. H.: A co by se stalo, kdybychom hodili do bazenu fén?

M. J.: To se nedělá!

P. V.: Ale mohly by se tak čistit bazény!

M. J.: Hlavně nelezte po povodních do vody!

M. J.: Co je vodík? Bumbubum

P. K.: Bouchavý!

M. J.: Výbušný. Je voda výbušná?

J. Š.: Ano, v uzavřeném prostoru!

Valášek

Takže budete letos maturovat všichni na jedné úrovni, té nižší, aby to zvládly i učňáky. To znamená, že složíte maturitu 1) z češtiny, 2) z matematiky a 3)...

ZB: Ze soustružnictví!

TF: A když jdu na vysokou školu, který z těch maturitních vysvědčení jim ukážu? To jako obě, nebo jenom to hezčí nebo...?

Val.: Vy právě dostanete jenom jedno vysvědčení, je to takový divný kočkopes, no. Máte tam všechny známky, a z čeho oni pak ten průměr dělají... To já fakt nevím.

Je to daktyl. Kdybyste si to vyskandovali... Nebo třeba vytleskali s paní Pospíšilovou na hudebce... Teda, já vím, to vy jste nezažili, vy jste měli hudebku trochu jinou – učili jste se tam o Aristotelovi a o svatých a o přístupu k umění, dneska ty děti taky čas od času zpívají a třeba z těch hodin mají i radost...

Binar

M.B.: Nepřinesli byste nějaké cukroví?

V.H.: Rumový koule!

M.B.: Dobrý, aspoň že nebudou hašišový.

Toegel

Vagína už byla asi, co varlata?

L jako třeba lubrikační gel.

Tatíček

Vašku, já jsem tady dneska místo Markéty, abyste si mě nespletl!

Ielitro

Hlavně si nenajděte italskýho frajera, to je na nic.

Já vám teď řeknu, co nikdy nebudete chápat.

Jak budete klasifikováni? Já bych řekl popravování.

Dneska jste divný. Zkuste občas změnit drogy.

Černobyl

Mé rýmy rychle ztrácí sílu
jestli kdy měly něco říct
jak horké trosky Černobyly
vychladly zbyla nenávist

Tři slepá střeva žádná hlava
tak se teď cítím každý den
spíš jako mrtvá nežli žhavá
kdo mnou být může okouzlen

Kdo vidí krásu v prázdných slovech
kdo vidí půvab všech mých ran
kdo spatří v ohořelých krovech
víc než jen jeden pevný trám

Já vím a nemusí mě mrzet
že není kdo by pochopil
nikdo mě neuvidí slzet
nikdo mám oči mrtvých chvil

Živím se zlostí jako zvíře
a když je chuť tak trochou lihu
co zbylo ve mně a v mé víře
prach z bílých kostí prázdných slibů
prach z bílých kostí Černobyly

Bára Fričová, oktáva

Láska

Být trochu výš než realita,
být trochu výš než všední den
a tiše se ptát, nejsi-li ta,
kterou mi vysní dnešní sen.

Být trochu výš než všichni kolem,
být trochu výš, krok vedle tvého,
tiše sedět za malým stolem
a uskromnit se pro druhého.

Přemýšlet hluboce, ne rychle,
chovat se jen dle druhého,
chovat se zcela neobvykle,
nevidět na tom nic divného.

Chovat se tak nepragmaticky,
chovat se, jako bys snil sen,
jinak než všichni, jinak než vždycky,
být trochu výš, než všední den.

Jakub Holubkov, oktáva

Satira 3

Z mrazáku pod lednicí
Vytáhl jsem dvě pizzy.

Budu mít žranici!

Franta Alferi, septima

Satira 1

Někdo vdolky, druhý holky,
Já rád obě, vdolky, holky,

Tak ocitám se v rozkolu
(mám rád i pivo a kolu).

Franta Alferi, septima

Slyšíš ty dětské sny?

Slyšíš ty dětské sny,
které jsi zavrhl hned,
jak klubaly se z hloubi svědomí?
Zůstaly jen prachobýčejné dny,
dědictví tvé bázně se pokoušet
o to, co jinak než strážlivostí voní.

Slyšíš ty dětské sny?
Co změnit by se dalo?
Anebo mělo, anebo muselo?

Přec odkopls je ty.
Vždyť času je tak málo
a nemyslíš na nic než na tělo.

Slyšíš ty dětské sny,
po matkách zděděné,
jež každým dnem jsou tišší?
Výkřiky vprostřed tmy,
nesměle utišené,
navyklé, že je nikdo nevyslyší...
Slyšíš ty dětské sny?

Jakub Holubkov, oktáva

Vlčí mák

V zoraném poli na okraji
osaměl malý vlčí mák
touhu po cestách tiše tají
křehký a hebký naopak

Drží se svazkem tmavých žilek
snaží se zprostit vlastních pout
děsí se samců od kobylek
že by ho mohli obejmout

závidí vranám na obloze
svobodu léhat slunci vstříc
doprostřed světa krutě vhozen
snaží se křičet z plných plic

„Jen jednou chtěl bych letět spolu
s mocnými hejny černých vran“
po stonku slzy kanou dolů
„stojím však k zemi připoután“

V zoraném poli na okraji
vlčí mák hledí slunci vstříc
až jeho lístky opadají
zůstane touha a nic víc

Bára Fričová, oktáva

Noční 4

Velcí pavouci s křížovým malováním
Na lampě ze strany mostu pana Jiráska
Sprádají své v sítě v průzračný třpyticí se
most

Desítky snad stovky tělíček.
Stavba musí být důležitá.

Kam vede ten most?
Pro koho ho staví?

To ví asi jen zástup racků,
Připraven uvítat pavoučího vládce
Postupným vzletem jako, když padají
dominové bloky.

Odešel jsem však příliš brzy,
Přišel zas až k ránu.
Bylo po všem.
Snad mi pomůže starý italský čišník
Jenž sloužil na palubě turistického parní-
ku,
co kotvil zrovna pod mostem.
Musím se ho dojít zeptat.

František Alferi, septima

Slepec

Nevidomej muž stojí uprostřed města
Při své cestě domů jak vždy tápe temnotou
Řeknou mu ostatní kudy vede jeho cesta?
Všichni se div nepřetrhnou samou vochotou

Z jeho slepech očí slzy se valej
Zoufalej a zmatenej a kudy má jít dál?
V cizím nepřátelským městě cejtí se tak malej
Nerozumí slovům jako zisk a kapitál

Čeká na přechodu na pomocnou ruku
Nikdo ani nepomyslí na to mu jí dát
Všichni zamračený spěchaj do městského hluku
Lidi v tomhle městě dávno přestali se smát

Z jejich očí sálá bezohlednost a zlost
Dvě věci tak nutný v tomhle divným světě
Myslej jenom na svůj plat a na svou budoucnost
Není čas na pomoc těm co tohle město smete

Nakonec vstoupil do vozovky a co bylo dál?
Myslim že tamtudy nějaký nákladák jel
A ten slepý muž byl šťastný snad by se i smál
protože
konečně byl pryč od těch v nichž srdce neviděl

Nakonec vstoupil do vozovky a co bylo dál?
Myslim že tamtudy nějaký nákladák jel
A ten řidič nepřibrzil slepec se strašně bál
Ale jenom chvíli..
A pak svět potměněl..

Jakub Holubkov, septima

Žlutý papír

Kdepak jsou ty časy, kdy se žlutý papír
skvěl

Tou kolonkou „svátek slaví Přibík,
Daniel“

Vedení si usmyslilo
Na oslavence zapomnělo
Porgána však pořád baví
Dopisovat „svátek slaví...“
Bůh si myslel, že je cool,
A nad Danem zlomil hůl
A já touto básničkou
Sděluji vám pravdu zlou...

...kecám, Dan nám odešel
Páč ovečky krmit chtěl
To byl ale super šprým
Tak se mějte, Anonym

Kapela

Na klávesy vám zahrál tur
[gé mol cé sedm – ef dur]
Humr na basovou kytaru
[Pamdat tu klepety tudadrum]
Na bicí zahráli pavouci
[tirici tirici tirici]
A trumpeta sólo kapr
[tudutaty tydy dutrrrrrrrrrrrrrr...]

Franta Alferi, septima

Předvánoční

Tak jedu noční tramvají
a světla kolem blikají.
Znavená shonem před Vánoci,
Praha se líně houpe v bocích.
Plamínky vábí do svých tenat,
lidé se u nich bojí sténat,
krouží jak mûry kolem svíčky,
jsou snadným terčem pro bludičky.

Sleduji pražské panorama,
vracím se jako vždycky sama
a nemůžu říct, že cítím smutek.
Já hraju hru a soupeř utek',
sbalil se, tiše zmizel pryč,
ať žije Vánoce sladký kýč.

Kolem mě hlasy běžných lidí,
hlučně se snaží a tiše slídí.
Nikdo však neosloví dítě,
co na skle hledá rozpačitě
důvody, proč se trochu stydí
za vychování cizích lidí.
Pak zjistí, že jsou všichni k smíchu,
v tom přelíbezném okamžiku.

Pohlížím dolů na náměstí,
měřím si okno svojí pěstí.
Václav je zase trochu blíž.
Já nejsem osamělá myš,
spíš samotář a trochu blázen.
Rozbívám sklo a mířím na zem.

Po tváři vítr pohládl mě
a mně je teplo v téhle zimě.
V ruce si chráním malý střípek,
lidé jsou vázy prázdných výtek.
Nevídí, jak se bortí světy
dětské, tak křehké jako květy.
Ukradla jsem svůj kousek noci
a lehce je mi před Vánoci.

Odjíždí noční tramvaje
a stará Praha smutná je.
Kráčím, lehce se hýbu v bocích,
našla jsem krásný, nový pocit.
Zas o rok starší, zase jiná...
A město mi to připomíná.

Bára Fričová, oktáva

Noční 3

Přes temné obrysy stromů
Měsíční záře osvětluje mraky
Od barvy světla šedé
V barvy tmavě modré
Řada hranatých domů
Pokryta mozaikou
Zbarvenou rozzářenými závěsy
Vypadají trochu
Jak babiččin plastový ubrus
Lampy zas jak světlušky

Franta Alferi, septima

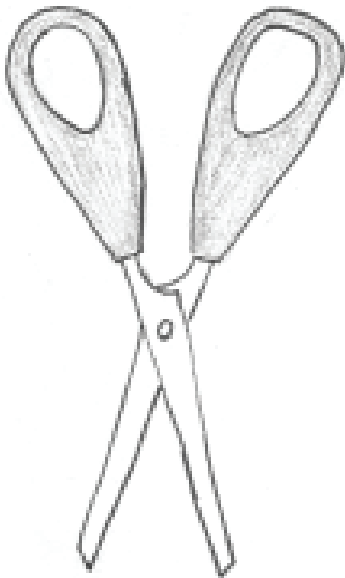
OPRAŠKI SPORG

1) JAK SE PORC ROZMNOŽÍ

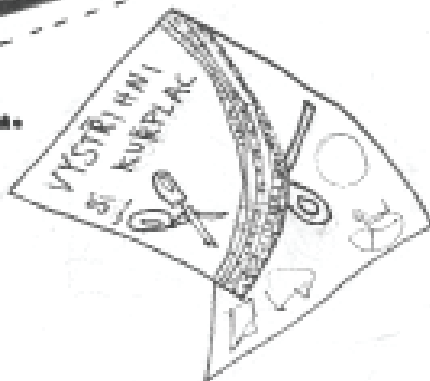

VYSTŘIHNI SI KURPLAC

Budeš potřebovat:

2.

A TEŠ SI MŮŽU
KOVĚT, KDE COKL
DÍKY FORGA-
ZEENE
?

